

Curierul ADVENTIST

DUMNEZEUL MINUNILOR
DUMNEZEUL
MEU

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Nevoie sau surplus
Gabriel Dincă
- 4 Teologie
**Este dependența
un păcat?**
Miroslav Kis
- 7 Devotional
**Secretul succesului:
Umilinta**
Viorel Dima
- 10 Tineret
**Biserica de mâine sau
de azi**
Cristian Modan
- 12 Reportaj
Uniți în misiune
Gabriel Dincă
- 15 Reportaj
Un nou început
Alina Badea
- 17 Interviu
**Dumnezeul minunilor,
Dumnezeul meu.**
Gabriel Dincă
- 19 Stil de viață
Criza cafeinei
Andrew Nelson
- 21 Pagina diasporei
**Biserica Adventistă
Română din Montreal**
Simona Dumbravă
- 22 Răspunsuri la întrebări
biblice
**Nu a vrut decât să
ajute**
Angel Manuel Rodriguez
- 23 Pagina pastorului
Odihniți-vă puțin!
Pavel Burlacu
- 25 Experiență
Coborâre în întuneric
Jeff Stillwell
- 27 Pagina copiilor
Atingerea maestrului
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 30 Pagina președintelui
Am fost în temniță
Adrian Bocăneanu

Cu bucurie constat că Duhul Sfânt ne ajută să-L slujim pe Isus, dând slavă lui Dumnezeu. *Curierul Adventist* a înaintat pe această cale, călăuzit de Duhul Domnului.

M-am bucurat îndeosebi când am citit articolul fr. Benoni Catană și pe cel al fr. Teodor Huțanu, care conțin sfaturi și sugestii în legătură cu serviciul divin. Totuși, aceste îndemnuri ar trebui să fie imperative și amănunțite, pentru că formalismul care domină în unele adunări poate fi fatal, atât pentru slujbași, cât și pentru întreaga adunare.

Slujbașii ascultă de sfaturile date de fruntașii bisericii în *Curierul Adventist* dar, din păcate, nu acordă nici o atenție observațiilor și sugestiilor făcute de frații mai „simplici” care citează din scrierile Spiritului Profetic.

Tocmai din această cauză este de dorit să dați sfaturi și învățături despre religia practică în *Curierul Adventist* care este revista „noastră”.

Pap Gyula, Târgu Mureș

Către redacția *Curierului Adventist*,
Stimați frați, cred că urgența unor redeșteptări mult mai profunde în mijlocul bisericii noastre va face să crească și pericolul „noii teologii”. Lucrul acesta a făcut deja ca unii să respingă direct sau poate subtil curățirea Sanctuarului din cer și a altor puncte de doctrină adventă, datorită neglijării studiului Spiritului Profetic. Cred că este nevoie să avem o înțelegere bună a punctelor doctrinare și să putem da un răspuns clar oricui ne cere lucrul acesta. Biserica lui Dumnezeu trebuie să înalte cu fermitate adevărul înaintea unei lumii dedate păcatului și răzvrătirii. Nu putem opri profanarea adevărului în afara bisericii, dar ea trebuie exclusă de la altarul bisericii. De aceea, într-un spirit frățesc, vă invit să înlăturăm cu ajutorul lui Dumnezeu orice tendință de profanare a locului de închinare. Este nevoie de evlavie, simplitate și reverență deplină pentru o nouă experiență cu Dumnezeu.

Luca Constantin, Botoșani

Nevoie sau surplus

Există multe probleme cu care suntem confrunțați în fiecare zi, dar una dintre ele pare să ne viziteze mai des și să ne dea dureri de cap mai mult, și anume lipsa resurselor materiale și a banilor. Deși această problemă este invocată de mulți dintre noi, ea poate fi uneori doar în mintea noastră și nu în realitate. Oare chiar așa să fie? Pentru a avea o perspectivă biblică asupra acestei probleme, vă invit să căutăm împreună sfatul lui Dumnezeu la următoarele întrebări: Dorește Dumnezeu ca noi să ne bucurăm de prosperitate? Atunci când spunem că nu ne ajung resursele materiale și financiare este vorba de o nevoie reală sau de dorința de a avea mai mult? Ce facem cu surplusul pe care îl avem? Noi avem banii sau banii ne au pe noi?

Bogat, neprihănit și prietenul lui Dumnezeu

Când studiem Scriptura, putem vedea că Dumnezeu nu este împotriva fericirii și prosperității. Citind în Geneza despre Avraam, descoperim că: „Avraam era foarte bogat în vite, în argint, și în aur” și în același timp era credincios și prietenul lui Dumnezeu. La rândul său, Iacov spune că „Dumnezeu m-a umplut de bunătați și am de toate”, iar despre Iosif, găsim scris că Domnul era cu el și toate îi mergeau bine. Despre Iov, ni se spune că era un om neprihănit, curat la suflet și Domnul a binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acoperau țara. Deci, cu siguranță, Dumnezeu nu este împotriva prosperității, a binecuvântărilor și fericirii, ci împotriva înălțării eului, trăirii pentru sine și împotriva închinării la lucrurile materiale.

Ce facem cu surplusul?

Deși Biblia ne prezintă multe exemple de oameni prosperi și credincioși, cu o anumită ocazie, Domnul Isus numește pe un om bogat, căruia îi rodise țarina, „nebun”. De ce era el oare nebun? Pentru

că era un bun fermier? Pentru că avea o recoltă mare? Se pare că problema lui nu era bogăția, ci ceea ce a făcut cu ea. El a păstrat totul pentru el. Nu a înțeles că din mulțimea binecuvântărilor sale ar fi putut aduce o fărâma de bucurie și celor care erau în nevoie. Dumnezeu îl numește nebun nu pentru că avea multe bogății, ci din cauza deciziei pe care a luat-o cu privire la surplus. Acest episod biblic ne conduce la o întrebare personală: Ce facem noi cu surplusul pe care îl primim din partea lui Dumnezeu? Cât ar trebui să avem, ca să putem spune că este destul? La ce standarde ne raportăm atunci când spunem că nu avem de ajuns sau avem surplus? Astăzi sunt „creatori de nevoi” care vor să ne convingă în fiecare zi că avem o reală trebuință de anumite lucruri, de care nu avem neapărat nevoie. Acești oameni sunt plătiți să ne convingă de faptul că, oricât am avea, nu este suficient și că trebuie să cumpărăm produsele lor. Această dorință de a realiza acel „destul” creează marea noastră provocare.

Sărac sau bogat?

Pot fi creștinii bogați? Da! Noi trebuie să fim bogați, mai întâi în asemănarea cu Hristos, să fim bogați în neprihănirea Lui. Putem fi bogați în credință, speranță și dragoste. Ceea ce este cel mai important este să fim bogați după standardele cerului, nu după standardele pământești. Dumnezeu dorește ca noi să nu avem griji financiare, ci pace. El niciodată nu a intenționat ca noi să fim cei mai săraci dintre săraci. Bogăția este un dar care vine de la Dumnezeu. Dar cum să te îmbogățești față de Dumnezeu? Prin a pune viața ta în mâna lui Dumnezeu, prin a pune lucrurile tale de preț în mâna lui Isus și dându-te pe tine pentru lucrarea Lui. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33)

Gabriel Dincă
redactor-șef

Este DEPENDENTA un păcat?

Despre căutarea spirituală a libertății și
despre Dumnezeu care nu va renunța la noi

Năzuința spre Dumnezeu și dorul de libertate sunt adânc înrădăcinate în ființa noastră. Așa cum spunea Augustin, episcopul din Hippo Regius, „inimile noastre nu își găseau odihna până să-și găsească pacea în Tine”. În același fel, dorul de libertate – de alegere și de conștiință – ne îndreaptă spre Creațiune. „Umpleți pământul... supuneți-l... și stăpâniți...” (Geneza 1,28) și „Poți... după plăcere...” (Geneza 2,16). Aceste expresii explică motivul aversiunii noastre naturale față de oricine și orice încearcă să determine pe nedrept ce să fim și ce avem voie sau ce nu avem voie să facem.

Însă povestea nu se sfârșește aici. Există ceva care a sădit în adâncul ființei noastre năzuința spre Dumnezeu și dorul de libertate: am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și împotriva noastră. Ne-am răsculat împotriva autorității lui Dumnezeu și am abuzat de libertate; prin urmare, însăși ființa noastră a fost împărțită. În Romani 7,15-19, Pavel își mărturisește propria luptă: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!” De ce se întâmplă așa ceva? Oare chiar trebuie să fie așa?

Ce este dependența?

Definim dependența ca fiind o stare, un stil de viață, în care dorințele noastre devin dependente, iar energiile noastre, înrobite anumitor comportamente, lucruri sau persoane. Aceste obiecte ale atașării sunt idolii noștri, un substitut al lui Dumnezeu pe care L-am respins. Însă nu se aseamănă nici pe departe cu Dumnezeu. Idolii noștri nu sunt pe măsura bunătății Sale și nu ne satisfac nevoile. De aceea ei devin o obsesie, răpindu-ne libertatea și punând stăpânire pe viața noastră. În

final, se ajunge la o obișnuință distructivă, ca în cazul dependenței de droguri, de persoane sau de lucruri de care nu ne putem elibera fără să experimentăm o stare numită sevraj.

Dependența nu trebuie să fie confundată cu obiceiul sau priceperea. Obiceiurile și priceperile sunt comportamente dobândite, la fel ca dependența. De exemplu, mi-am făcut obiceiul de a mânca pâine și fructe la micul dejun. Fiii mei preferă pâinea și untul de alune. Soția mea se pricepe foarte bine să descifreze partituri pentru pian, în timp ce eu mă pricep să cânt la chitară. Totuși, toate activitățile de mai sus pot fi întrerupte la alegere, fără a produce durere sau simptome de sevraj. Pe de altă parte, consumul de alcool și droguri, fumatul, practicile de dependență sexuală și diferitele forme de codependență și plăcere nu dispar numai printr-un act de voință. Dependența este imperativă și coercitivă; ne chinuiește, devenind o lege care se impune firii (Romani 7,17).

Câțiva pași care conduc la dependență:

1. Toleranța. Aceasta este o perioadă de adaptare, în care victima se obișnuiește cu obiectul dependenței (de exemplu, cu tutunul). Cu timpul, reacțiile adverse din corp, minte și suflet se diminuează, făcându-l tolerant – chiar dependent – față de obișnuința căpătată.

2. Autoamăgirea. Mintea devine inventivă, justificând și întreținând comportamentul de dependență (de exemplu, negarea, argumentarea logică, atitudinea de tip „mă opresc când vreau”).

3. Pierderea voinței. Conflictul dintre dorința de a deveni liber și dorința de mai mult creează o tensiune copleșitoare, care o constrânge pe victimă să scadă rezistența: renunță să mai lupte.

4. Interesul distorsionat. Dependental devine atât de preocupat de obiectul dorit, încât restul vieții sale și oamenii din jurul său vor avea de suferit. Singura cale de

Miroslav Kis

director,
Departamentul de
Teologie și Filozofie
Creștină,
Seminarul Teologic
Adventist de Ziua a
Șaptea din Berrien
Spring, Michigan

Adventist Review,
ediție specială, 2003

a „ameliora” situația este, încă o dată, să cedeze.

5. Ascunderea. Sentimentul de rușine și teama de a fi descoperit îl secătuesc și mai mult de energie.

6. Conveniența. Prietenii care împărtășesc aceeași dependență îi oferă susținere și îi creează iluzia că totul este normal.

7. Capitulara. Pe măsură ce trece timpul și dependentul devine din ce în ce mai iscusit în obiceiurile care îi oferă plăcere, libertatea față de dependență devine o idee nerealistă, iar victima cedează.

Mărturia biblică

Biblia vorbește despre dependență în mai multe feluri. Mai întâi, Scriptura vorbește despre ispită. Nu există un motiv special, o nevoie reală pentru a dori ceva. Ni se pare doar că „iarba este mai verde dincolo de gard” și suntem ademeniți să o vrem (Geneza 3,1-3). În momentul acesta, suntem încă liberi. Putem refuza. Putem preveni ispitele, dacă evităm locul, presiunea de grup, îngăduința la nivelul gândirii. Sau ne putem încuraja imaginația să meargă mai departe. Încă nu s-a întâmplat nimic. Totul este în regulă.

Dacă ne împotrivim primei tentații, s-ar putea să rămânem liberi o vreme. În caz contrar, s-ar putea să vrem să știm ce se va întâmpla, dacă ne hotărâm să încercăm doar o dată. Așa că cercetăm subiectul mai îndeaproape (Eclesiastul 2,10) – o greșală fatală. Rareori consecințele ni se par atât de oribile, încât să ne umbrească interesul de a experimenta ceva nou, un lucru rău. Însă, cu cât îl privim mai mult, cu cât ne apropiem de el, cu atât arată mai bine și ni-l dorim mai mult (Geneza 3,1-6). „Fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit” (Iacov 1,14). Lipsiți de o voință fermă, fără șovăieli, întărită prin har, nimic nu ne poate smulge de rău, după cum spunea înțeleptul (Eclesiastul 6,7-9).

Gerald Maz comentează: „În ciuda părerilor diferite, cu privire la izvorul și scopul ispitei, Biblia arată în mod clar și consecvent ce înseamnă ea: isпита este începutul dependenței. Că o considerăm fie doar capacitatea noastră biologică de a intra în dependență, fie o amăgire condusă de forțe externe întunecate sau ambele variante, ispita este întotdeauna întâia ocazie preliminară dependenței. O dată ce dependența este pe deplin consolidată, motivațiile noastre devin atât de confuze, încât libertatea de alegere ne este serios compromisă. Însă, în stadiul de ispită, când există doar potențialul de dependență, alegerea „da” sau „nu” este crucială.

Dacă nu spunem „nu”, dorința va cere mai mult ca sigur să fie hrănită până când va da naștere păcatului care, după ce se dezvoltă, atrage moartea (Iacov 1,15) – moartea libertății noastre și moartea identității noastre de până atunci. O faptă păcătoasă nu rămâne niciodată doar o faptă, un incident de moment. Când păcatul intră în viața noastră, se agață de noi și uzurpă stăpânirea din suflet (Evrei 12,1). Ființa noastră este transformată într-o așa măsură de ceea ce facem, încât faptele noastre devin tot mai mult dependente de noul nostru stil de viață. În Romani 7, Pavel descrie două firi în competiție, în război; una care acționează în armonie cu ce știa că este bine, iar alta conducându-i voința în sensul opus.

Curând, ființa noastră este invadată de porniri de dependență. Suntem incapabili să rezistăm dependenței și să ne eliberăm. „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele?” întreba profetul. „Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13,23). Avem nevoie de ajutor din afara noastră – de ajutorul harului lui Dumnezeu, de susținerea prietenilor și de grija cadrelor abilitate.

Dependența și păcatul

Înainte de a arunca o privire rapidă asupra rolului unic, eficient al harului în a aduce speranță celor care se luptă cu dependența, trebuie să examinăm care este relația dintre dependență și păcat. Biblia nu folosește cuvântul „dependență”.

Putem folosi aceste cuvinte drept sinonime? Sunt ele comutabile?

În primul rând, nu există dependențe bune. Alcoolul și nicotina sunt substanțe periculoase – ne fac rău. Munca și hrana sănătoasă sunt bune în sine, dar, dacă devenim dependenți de ele, ne vor face rău, prin abuzul nostru față de ce a creat Dumnezeu. Pavel a exprimat acest adevăr într-un mod destul de delicat: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine” (1 Corinteni 6,12). Dependența este întotdeauna un rău moral, iar ceea ce este rău moral aduce cu sine păcatul. Însă păcatul nu are nevoie de dependență ca să prospere. Faptele păcătoase pot să nu aibă nici o legătură cu vreo dependență anume, dar să fie la fel de nocive pentru noi și pentru cei din jurul nostru. Dependența este una dintre multele manifestări ale păcatului.

Medicul Karl Menninger, specializat în psihiatrie, a publicat o carte în care avertiza împotriva unui curent de gândire ce minimizează responsabilitatea morală personală pentru propriile fapte și consideră dependența un fel de boală. El observa că, dacă îl numești pe alcoolic păcătos, ești considerat drept un critic plin de îndreptățire de sine și lipsit de compasiune. Conform unora, accentul ar trebui pus mai mult pe genetică, pe reacțiile chimice din creier și pe mediu, și mai puțin pe caracter, responsabilitate morală, voință sau pe relația cu Dumnezeu.

Menninger deplora o asemenea viziune și, de la vremea aceea, i s-au mai adăugat câțiva.

Linda A. Mercadante a adăugat câteva argumente care susțin preocuparea lui Menninger: 1. Dacă etichetarea dependenței drept păcat „aduce vinovăție și muștrare asupra celui prins în capcană și lipsit de putere”, minimalizarea responsabilității personale pentru propriile fapte duce mult prea departe în direcția iresponsabilității, slăbind puterea voinței de care este nevoie pentru a învinge în lupta cu dependența.

2. Întrucât dependența este o stare deosebit de complexă, mulți experți preferă o abordare globală, în care își dau concursul mai multe discipline, pentru recuperarea dependenților până la reabilitarea totală. A ignora genetica, reacțiile chimice din creier și din mediu ar fi iresponsabil. În același fel, ignorarea dimensiunii spirituale conduce la soluții incomplete. Mercadante avertiza împotriva pericolului de a urmări numai diagnosticul și abilitățile manageriale, fără a acorda atenție nevoilor spirituale. Nu este suficient, spunea el, „să înlocuiești dependența distructivă cu o dependență pentru un substitut fără implicații chimice. Bill Wilson, cel care a fondat „Alcoolicii Anonimi”, spunea odată că mulți alcoolici „Îl caută pe Dumnezeu în sticlă” și, negăsindu-L acolo, își fac din sticlă un idol.

Orice poate deveni un obiect de dependență, iar acel orice poate lua locul lui Dumnezeu. Surmenajul, cariera, dorința de parvenire, grijile exagerate, pornografia, excesul în alimentație și „sindromul mesia” (care se manifestă prin sentimentul că ești de neînlocuit) sunt la fel de dăunătoare ca alcoolul, tutunul sau drogurile. Cuvintele „Să nu ai alți dumnezei, afară de Mine” ne sunt adresate tuturor – chiar și membrilor bisericii.

Dependența, harul și călătoria spre casă

Cu toții înotăm într-un ocean de har. Biserica nu-și poate permite să-i spună păcatului pe nume, fără să aprecieze harul la adevărata valoare. În experiența poporului Israel, exodul a fost „numele” harului, mutarea din sclavie în libertate. Legea a fost dată tocmai în contextul acestui eveniment atât de încărcat de har. Mercante scria: „Cel mai bun motiv de a predica despre păcat este pentru a scoate în evidență puterea și bucuria oferite de har”. Scriptura ne învață că păcatul este o marfă scumpă. Prin urmare, harul lui Dumnezeu nu este ieftin (Rom. 6.1); este gratuit, însă nu ieftin. Harul se revarsă gratuit în inima care este dispusă să riște o viață fără dependență. Gerald May arăta că „pentru a trăi în har este nevoie să îți asumi riscul de a avea credință”. Iar riscuri sunt multe.

Harul lui Dumnezeu ne cere să renunțăm la dependențe. Augustin spunea odată că Dumnezeu încearcă mereu să ne ofere lucruri bune, însă mâinile noastre sunt prea pline pentru a le primi. Iar May observa: „Dependențele noastre umplu spațiile din sufletul nostru, spații în care ar putea pătrunde harul”. Însă numai chemarea de a renunța la dependență nu dă rezultat, indiferent cine ar fi cel care o face. Vom cădea din nou și din nou. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să nu ne lăsăm descurajați de eșec: „Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire” (Prov. 24.16). Observați, și neprihănitul cade ca și cel rău. Deosebirea, binecuvântata deosebire, este că cel neprihănit se ridică din nou, în loc să șovăie în întuneric (Mica 7.8).

În călătoria noastră spre libertate, Dumnezeu privește cu gelozie la demnitatea noastră. El știe foarte bine că cei dependenți sunt paralizați de teamă și de rușine.

El ne lasă să luăm singuri hotărâri, chiar și atunci când Și-ar dori mai degrabă să intervină. Însă, dacă ne facem rău din nou, El va fi lângă noi să ne ajute. „Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este asemenea unui părinte indulgent”, scria May, „care inventează scuze și ignoră consecințele comportamentului copilului Său. O astfel de îngăduință este mai degrabă lașă decât iubitoare, pentru că devalorizează capacitatea copilului de a-și păstra demnitatea și responsabilitatea. În dragostea Sa constantă și plină de respect, Dumnezeu vede cât de reale sunt consecințele faptelor noastre, și ele pot fi oribile, iar noi suntem responsabili... Însă... dragostea lui Dumnezeu nu șovăie. De aceea... Dumnezeu este mereu deschis și oarecum vulnerabil față de noi.”

Biserica este locul ideal unde creșterea în har își găsește resurse, unde păcătoșii pot experimenta biruințe în călătoria spre casă. Este locul unde toți ne putem întâlni cu cel mai mare Specialist, care ne poate vindeca de dependențe și ne poate ajuta să ne aruncăm „cărjele” pe care ni le-am ales. Ellen White scria: „Unii au cunoscut iubirea plină de iertare a Domnului Hristos și doresc cu adevărat să fie copii ai lui Dumnezeu și totuși își dau seama de nedesăvârșirea caracterului lor, de viața lor plină de greșeli, și sunt predispuși să se îndoiască de faptul că inima lor a fost cu adevărat înnoită prin Duhul Sfânt. Unora ca aceștia le spun: Nu dați înapoi cuprinși de disperare. Adesea, va trebui să ne plecăm și să plângem la picioarele Domnului Hristos, din cauza căderilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, noi nu suntem alungați, nu suntem părăsiți și respinși de Dumnezeu. Nu! Domnul Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi” (*Calea către Hristos*, ed. 2002, pag. 45).

Traducere de Oana Pascu

Secretul succesului: UMILINȚA

Oricine dorește să știe secretul succesului. Oricine vrea să reușească în viața spirituală și de credință, în misiune și în evanghelizare, în relațiile interpersonale, în familie și în afaceri. Concurența, piața liberă, lupta pentru existență sunt noțiuni care par a fi caracteristice lumii naturale și care susțin credința conform căreia succesul este asigurat numai celor tari. Reușita este o competiție în care, de regulă, ca să câștigi, alții trebuie să piardă.

Cu toată pervertirea acumulată de lumea noastră, încă mai este evident că umilința este adevărata cheie a succesului. Într-adevăr, „când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12,10), „căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (v. 9). Lumea a fost făcută ca toți oamenii să trăiască în pace, nu într-o permanentă confruntare. Fiecare să slujească, nu să fie slujit și în lupta pentru întâietate. Importanța smereniei este evidentă și din faptul că „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Cor. 1,27), pentru că tăria lui Dumnezeu stă în umilință și în sacrificiu. Pentru ca să primească puterea, înțelepciunea și tăria, Mielul lui Dumnezeu a fost înjunghiat (Ap. 5,12). Cercetările în domeniul conducerii pun în evidență tot mai mult că mediul concurențial nu este cea mai sigură cale a succesului. Este greu, și de multe ori imposibil, să ai succes de unul singur. Conducerea în echipă, conducerea prin cooperare și chiar conducerea prin slujire sunt concepte tot mai frecvent întâlnite în teoriile moderne ale conducerii.

Deșertăciunea alergării după slavă personală sau de grup și înălțarea de sine (care stă înaintea căderii) este evidentă în istoria experienței umane și în revelație.

Mândria este cauza tuturor relelor și poate fi învinsă numai prin umilință. Umlința este o experiență care trebuie învățată. Este o atitudine, nu un comportament. O atitudine de disponibilitate și de respect. Ea nu se măsoară prin cât este capul de plecat și cât de lungă este fața. În sens biblic, este o atitudine care constă în recunoașterea și acceptarea statutului de creatură care-l pune pe om/credincios în situația de a fi stăpânit de un simțământ de permanentă dependență de Dumnezeu și-l face să simtă nevoia continuă de a căuta să învețe tot mai mult de la cei din jur, de la cei pe care este dator să-i învețe și să le vestească bogățiile minunate ale harului lui Hristos. A fi umil înseamnă a avea o atitudine de acceptare a statutului de dependență de Dumnezeu (pentru că El te-a creat, al Lui ești) și de egalitate cu ceilalți oameni, pentru că toți sunt făptura mâinilor Sale, creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Toți suntem, deopotrivă, obiectul milei și iubirii divine”, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” și „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16).

Dacă sunt smerit, nu voi lucra după capul meu, aducând jertfe, care nu pot fi acceptate sau sprijinind „carul Evangheliei” ori biserica Sa cu metode nimicitoare (ca Uza) și nici nu-mi voi permite să stau retras, indiferent sau împotrivitor.

Legătura permanentă cu Dumnezeu ne ajută să facem ordine între priorități, să trăim numai prin credință, să-i tratăm pe toți oamenii cu demnitate (căci toți sunt egali), să recunoaștem și să respectăm manifestarea darurilor în biserică:

Viorel Dima

*director,
Departamentul
Relații Publice și
Libertate Religioasă,
Uniunea Română*

Ordine între priorități.

Multe lucruri pot părea bune omului. Sunt multe care trebuie făcute, pentru ca omul lui Dumnezeu să supraviețuiască și mai ales „să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. Umilința îl va ajuta pe omul lui Dumnezeu să-L pună pe Dumnezeu mai presus de judecată, de interesele și de plăcerile sale și-l va ajuta să caute mai întâi Împărăția cerurilor, să învețe cum se pot primi toate celelalte lucruri pe deasupra și să capete deprinderea „pe acestea” să le facă și „pe celelalte” să nu le lase nefăcute.

În umilință, copilul lui Dumnezeu va învăța să trăiască nu pentru a străluci în lumea aceasta, nu pentru a profita de tot ce se poate profita pe lumea aceasta. El va trăi pentru o idee. O idee care nu este din lumea aceasta dar care poate prinde viață în lumea aceasta. Fiii Împărăției își dedică întreaga viață unui ideal. Ei nu-și pierd timpul numai cu lucruri pământești. Această dedicare îi face diferiți, speciali. Ei vor colabora la construirea unei lumi mai bune. Nu vor mai avea timp, putere și plăcere pentru lucrurile comune și, cu atât mai mult, pentru cele josnice.

Trăirea numai prin credință.

Trăind pentru o lume mai bună, având idealuri mai înalte decât cele din lumea aceasta voi fi constrâns să recunosc că sunt slab și neputincios. Aceasta este umilința care mă va ajuta să fiu convins că „pot totul în Hristos care mă întărește”, că speranța mea e în Hristos, că „ce la oameni este cu neputință la Dumnezeu este cu putință”, fapt pentru care „totul este cu putință celui ce crede”. De aceea, cel neprihănit va învăța, de la o zi la alta, să se bizuiască

mai mult pe Dumnezeu și să facă din orice activitate, ca și din orice dificultate, o experiență cu Dumnezeu, un exercițiu de credință și de bizuire pe El, un răspuns la provocarea „puneți-Mă la încercare”.

A umbla prin credință, nu a crede despre, este ceea ce ne va da succes în viața de credință, și aceasta vine din grija de a umbla smerit cu Dumnezeul tău.

„Căci cel neprihănit”, într-adevăr, „numai prin credința lui va trăi”.

Fiindcă aceste lucruri au să se strice, fiindcă trăim zilele din urmă, care sunt „vremuri grele”, fiindcă suntem așteptători ai marelui Sale arătări, dar mai ales pentru că în umilință depindem în totul totulul tot de Dumnezeul nostru, noi știm „ce fel de oameni ar trebui” să fim, ca „printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea Domnului”, să nu ezităm și să nu mai zăbovim în a face din Domnul scăparea noastră din orice ispită și din orice păcat. Să nu mai trăim prin noi înșine, ci prin credință. Este timpul să ne grăbim să ajungem oameni mari în Hristos, atingând statura plină a Sale și să fim gata pentru marea întâlnire. Trebuie să nu mai zăbovim în facerea de bine, și în grija și atenția pe care o dăm la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. A umbla prin credință, nu a crede despre, este ceea ce ne va da succes în viața de credință și

aceasta vine din grija de a umbla smerit cu Dumnezeul tău.

Recunoscând că toți oamenii sunt creați și răscumpărați de Dumnezeu, vom fi atât de umili, încât vom recunoaște valoarea semenilor noștri.

Astfel, vom asculta de porunca „cinstiți pe cei ce se tem de Domnul” (Ps. 15,4), dar nu numai pe ei. „Cinstiți pe toți oamenii” (1 Petru 2,17). Și pentru că trebuie să dăm cinstea cui datorăm cinstea (Rom.13,7), vom învăța să cinstim pe toți oamenii, nefăcând „nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă”, ci vom învăța ca „în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (Fil.2,3).

Nu ne vom purta cu „altul” ca și când, deși nu o merită, îi dăm cinstea, ci vom dezvolta abilitatea de a descoperi ce are el mai valoros, chiar și aspectele în care este mai presus decât noi, acele trăsături de caracter, acele competențe și cunoștințe pentru care sfatul lui Pavel – „în cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Rom.12,10) – să devină nu doar comportamentul nostru, ci și atitudinea noastră. Un comportament care vine dintr-o atitudine bazată pe convingeri. Convingerea că, din motive bine cunoscute și acceptate, celălalt diferă în sens pozitiv sau chiar este „mai presus” decât mine, fapt pentru care nu sunt atât de arrogant, încât să nu-l tratez cu respectul care i se cuvine. Această atitudine nu mă va împiedica să fiu conștient de aspectele în care eu excelez sau pot să excelez și pentru care pot fi apreciat.

Umlința, departe de a ne face prizonierii unui complex de inferioritate – care să ne facă incapabili de a ne prezenta punctul de vedere, de a gândi limpede, de a acționa rezonabil sau de a ne confrunța – ne va face liberi să ne manifestăm, ajutându-ne să fim atenți la punctul de vedere al celorlalți, sensibili la atitudinea și simțirea lor, să ne uităm, nu la foloasele noastre, ci să avem în noi

gândul acesta, care era și în Hristos Isus, uitându-ne la foloasele altora (Efes. 2,5.6). Umilința ne va ajuta să acceptăm diversitatea și să relaționăm bine în diversitatea aceasta, fiind singura cale prin care este posibilă unitatea.

Recunoașterea darurilor spirituale. Recunoscând că Isus Hristos a făcut toate lucrurile, prin El se țin toate și El este capul bisericii, dovedim umilința necesară, ca să recunoaștem și să respectăm manifestarea darurilor spirituale în biserică.

Adeseori, ne confruntăm cu două atitudini aparent contradictorii, dar care sunt generate de același spirit, au aceeași finalitate și se influențează reciproc. Prima se referă la oamenii care știu totul, pot totul, fac totul. Cred că numai ei știu și pot. Se plâng că alții nu fac, dar totdeauna se grăbesc să facă ei ceea ce ar trebui să facă aceștia. A doua, se referă la cei care, în numele adevărului sau sub masca aparentei dreptăți, își permit o atitudine care conduce la dezbinare prin critică neconstructivă și inițiative antiproductive. În fapt, este vorba despre pierderea umilinței care ne face în stare să credem că tot ce se întâmplă este îngăduit de Dumnezeu, că El nu a pierdut controlul și că El poate totul. Nu trebuie să uităm că Dumnezeu conduce lumea și biserica chiar și prin „acțiunea și

contraacțiunea răutății și patimilor omenești” pentru a-și aduce la îndeplinire planurile. Nimic și nimeni nu-L poate împiedica.

Unii, care au puterea, suprimă drepturile celor care nu o au, cei care nu au puterea nu o recunosc celor care o au. Ei se cred îndreptățiți să conteste autoritatea sub pretextul că oamenii pot greși și se pot opune voinței lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne înșelăm. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. El nu e de acord să fie tratat ca și cum ar fi pierdut lucrurile de sub control.

El este totdeauna la cârma istoriei și a bisericii Sale.

Avem nevoie de mai multă umilință ca să acceptăm că Dumnezeu a dat daruri, că, din acest motiv, nu suntem la fel (trebuie să putem să-i acceptăm pe cei ce diferă), că nu știm și nu putem totul singuri (avem nevoie de ceilalți) și că darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat nouă, împreună cu cele pe care le-a dat altora, lucrează împreună spre binele celor ce se tem de Domnul și pentru prosperarea bisericii. Ne trebuie multă umilință să acceptăm că suntem chemați și am primit daruri (atât noi, cât și ceilalți) ca să lucrăm la desăvârșirea unității bisericii, fără de care lumea va fi lipsită de argumentul cel mai convingător în favoarea Evangheliei, pentru a accepta misiunea lui Isus (Ioan 17). El n-a delegat pe nimeni să

stăpânească în locul Său, în cadrul bisericii Sale, și nici să dezbine, semănând neîncredere și discordie. Poate că oamenii reușesc să împiedice sau să primească cel mai bun plan pe care Dumnezeu îl are cu privire la ei, dar aceasta se întâmplă numai în măsura în care Atotputernicul îngăduie. Și chiar și atunci când El îngăduie, o face pentru că așa este mai bine pentru poporul care este nepregătit să primească cel mai bun plan pregătit de Dumnezeu, nu pentru că conducătorul sau conducătorii îl împiedică.

Dumnezeu are un plan ideal pentru poporul Său, dar când poporul nu este dispus sau nu este în stare să primească acest plan, El are pregătit un alt plan, care nu este așa de bun ca primul, dar care este cel mai bun plan pentru situația în care se găsește acum poporul. Conducătorii pot să se împotrivescă lui Dumnezeu și să refuze primul plan din intenții rele sau din interes, fapt pentru care sunt vinovați și pot fi condamnați. Dar al doilea plan Dumnezeu îl pune în aplicare, nu pentru că a fost împiedicat, ci pentru că acesta corespunde cel mai bine în situația dată.

Poate că a venit vremea să analizăm dacă nu cumva avem nevoie să ne pocăim „în sac și cenușă”, să ne întoarcem la Dumnezeu „cu post, cu plânset și cu rugăciuni” și să căutăm umilința. O umilință care să ne facă în stare să înțelegem că, dacă avem daruri, „fiecăruia i s-a dat arătarea Duhului spre folosul altuia” (1 Cor.12,7), că „Dumnezeu a rânduit în biserică darurile”. Cred că a venit vremea ca nimeni „să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă păreri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (Rom.12,3), și să nu-L jefuim pe Dumnezeu, biserica și nici pe cei care au primit daruri de întrebuințarea acestora, după măsura credinței, a așteptărilor lui Dumnezeu și a nevoilor bisericii.

Biserica de mâine sau de azi

„Cu o așa armată de lucrători ca tinerii noștri, bine antrenați, înzestrați cu putere, curând mesajul crucificării, al înălțării și al apropiatei reveniri a Mântuitorului va putea fi purtat în întreaga lume, cât mai grabnic!” - Ed. 271

Una dintre exprimările pe care le auzim frecvent în bisericile noastre cu privire la tineri este aceea că ei reprezintă biserica de mâine. Acest mod de gândire este logic și va aduce beneficii în măsura în care ne mobilizează să plănuiim și să aplicăm programe de formare și de dezvoltare a copiilor și a tinerilor noștri. În același timp, se poate dovedi că e mai puțin eficient dacă, gândind astfel, excludem ideea că tinerii au de jucat un rol chiar acum. Este adevărat că tinerii vor avea de jucat un rol important în biserica de mâine, însă am pierde pe toate planurile, dacă nu le-am recunoaște locul desemnat de Dumnezeu acum și implicit faptul că ei sunt biserica de azi.

Primul argument în favoarea acestei afirmații este dat chiar de faptul că aproximativ 73% din totalul membrilor Bisericii Adventiste Mondiale, adică peste 11 milioane, sunt tineri sub vârsta de 30 de ani. Mulți dintre ei sunt puternic angajați în slujirea lui Dumnezeu și a bisericii Sale.

Al doilea argument vine din semnificația termenului „biserică”, folosit în Biblie, și anume *ekklesia*, care înseamnă adunarea credincioșilor. Mai pe larg, termenul biserică îi include pe toți cei care participă la întâlnirile regulate pentru închinare. Este clar că acest termen ne obligă să îi considerăm și pe tinerii botezați parte a bisericii, însă înțeles ca atare, termenul „biserică” merge chiar mai departe și poate include și pe toți copiii noștri. Prin faptul că participă la serviciile de închinare, se roagă, cântă și studiază despre planul lui Dumnezeu în mod constant și din toată inima, ei sunt considerați credincioși. Cu alte cuvinte, nu doar tinerii și copiii botezați sunt biserica de azi, ci și copiii care nu au ajuns la vârsta potrivită pentru botez sau nu au făcut încă acest pas. Mulți dintre ei sunt ridiculizați de către prietenii sau colegii lor, pentru că

„sunt adventiști”. Să nu fim noi cei care să îi contrazică. Noi toți apreciem cum se cuvine cuvintele Domnului Isus Hristos care spunea: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți”; să nu-i oprim să se simtă parte a familiei Sale.

În al treilea rând, tinerii adventiști sunt cei care au făcut ca imaginea bisericii în societatea românească să se îmbunătățească foarte mult. Acest lucru contribuie, pe termen lung, la răspândirea Evangheliei într-o țară în care Satana a folosit metoda răspândirii de neadevăruri despre poporul lui Dumnezeu, pentru a-i ține departe de El pe mulți oameni sinceri. Prin diversitatea de proiecte educative, sociale și ecologice, tinerii au reușit să arate multor români care este adevărata față și care sunt adevăratele valori ale Bisericii Adventiste. În ultimii ani, tot mai multe ziare, posturi de radio și TV au vorbit elogios despre proiectele inițiate de tinerii adventiști; ei au ridicat astfel prestigiul nostru, ca urmași ai lui Hristos, și au ajutat la formarea unei imagini pozitive a bisericii în societate. Chiar dacă menționăm numai proiectele *Biblia din memorie*, *Impact București*, *Marșurile și proiectele antifumat*, *Tin-SerV* și tot însumează zeci și zeci de apariții în mass-media. Uneori, identitatea adventistă a inițiatorilor nu era clar precizată, însă motivele erau mai degrabă datorate unor presiuni politico-religioase, făcute asupra redactorilor, decât de o confuzie cu privire la identitatea acestor tineri.

Tinerii pot avea acces la mințile și la inimile altor tineri. Ei sunt cei care înțeleg mentalitatea generației lor, au mulți prieteni și colegi de vârstă lor. În condițiile în care natalitatea a scăzut extrem de mult, inclusiv în biserică, viitorul va aduce o scădere a numărului de membri, dacă tinerii nu vor fi implicați într-o lucrare ambițioasă pentru cei din generația lor.

Un alt argument în favoarea implicării cât mai largi a tinerilor din bisericile noastre locale, în viața și misiunea acestora, este dat de rezultatele implicării tinerilor în zone de competență care depășește nivelul local.

Cristian Modan

director,
Departamentul
de Tineret,
Uniunea Română

Nu este nici un secret faptul că *Evanghelizarea cu literatură, Sola Scriptura, Centrul Media care produce programele RVS și TV*, ca și alte instituții sau programe similare, sunt operate de echipe formate mai ales din tineri. Desigur că acest lucru a fost favorizat de noutatea acestor metode de lucru evanghelistice și de faptul că tinerii își însușesc mai repede tot ce este nou.

Dintr-o cu totul altă cauză, dar un rezultat similar, se vede în numărul foarte mare de pastori tineri care slujesc astăzi în biserică. Desigur că această situație s-a datorat constrângerilor din timpul regimului comunist care a limitat extrem de mult locurile la Seminarul Teologic. S-a ajuns chiar la situația ridicolă în care erau admiși trei studenți la fiecare câțiva ani. Criza lipsei de personal pastoral a fost depășită prin implicarea unui număr foarte mare de tineri care au dovedit, de cele mai multe ori, că sunt la înălțimea acestei responsabilități. Totuși, în timp ce avem atât de mulți tineri care slujesc ca pastori sau ca lucrători în diferite instituții ale bisericii, suntem reticenți în a da mai multe răspunderi tinerilor în bisericile noastre locale.

Programul de tineret 20+ își propune tocmai acest lucru: să identifice cât mai multe roluri pe care tinerii le pot îndeplini și să îi ajute pe aceștia să se implice cât mai mult în slujirea bisericii și a lumii. Deși aceste roluri sunt altele decât cele îndeplinite în mod obișnuit de membrii comitetului, nu trebuie să fim reticenți nici la integrarea mai multor tineri în echipa de conducere a bisericii locale. Într-un timp fără precedent în istorie, când, datorită tehnologiei, generațiile (mentalitățile, modul de a înțelege lucrurile, de a comunica, etc.) se schimbă mult mai repede decât în trecut, este mai potrivit ca niciodată ca tinerilor să li se ofere mai multe ocazii de a participa la activitățile prezente ale bisericii.

Cuvintele de încurajare ale lui Pavel către Timotei care, deși foarte tânăr, era un conducător în biserica din Efes ne pot ajuta în

acest sens. În mesajul său apare și celebra exprimare: „nimeni să nu îți disprețuiască tinerețea” (1 Tim. 4,12), care adesea a fost interpretată ca însemnând un îndemn la depășirea timidității datorate vârstei tinere. De fapt, Pavel transmite ideea că „tinerețea nu este o piedică în calea unei experiențe spirituale profunde sau a unei consacrări depline. Oamenii, afirmă Pavel, ar trebui judecați după abilitățile lor sfinte, nu după standarde arbitrare, cum ar fi vârsta” (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol 7, pag.306). Cu alte cuvinte, Pavel îi spune lui Timotei: nimeni să nu considere că ești prea tânăr pentru a fi activ în biserică. Iar continuarea acestui verset arată cât de mare este încrederea acestuia în tânărul Timotei care nu doar merită un rol important, ci poate fi chiar „o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4,12).

Unul dintre argumentele care se aduc pentru a nu oferi tinerilor lucruri importante de făcut este acela al lipsei de experiență. Se povestește că un director de bancă, proaspăt desemnat, l-a întrebat pe un veteran în domeniul bancar cum să facă să reușească în misiunea lui. Trebuie să eviți să faci greșeli a răspuns acesta. Dar cum pot evita greșelile? a întrebat proaspătul conducător. Îți trebuie experiență, a răspuns expertul financiar. Dar cum pot căpăta experiență, a întrebat tânărul director? Experiența se câștigă din greșeli a răspuns, încurcat, veteranul. Este adevărat că tinerii nu au experiență, dar ei au nevoie de încredere și încurajare, chiar dacă fac și greșeli. De fapt, lucrul în sine îi ajută pe tineri să își înmulțească talanții, să își dezvolte darurile spirituale și abilitățile oferite de Dumnezeu. Să nu ne imaginăm că ei vor reuși să conducă biserica de mâine la încheierea misiunii ei pe acest pământ, dacă nu se vor forma corespunzător, începând de astăzi. O viziune corectă îi plasează pe tineri, alături de adulți și de vârstnici, într-o echipă de

lucrători care va îmbina în mod ideal entuziasmul cu experiența, creativitatea cu consecvența.

Atunci când îndrăznim să le oferim tinerilor mai multă încredere, vom fi surprinși de răspunsul lor, care depășește așteptările noastre. Mulți dintre noi am fost martori la suflul de entuziasm adus de cei peste 200 de tineri care au susținut programe de evanghelizare în 159 de biserici locale din întreaga țară. Cum s-ar simți acești tineri sau ceilalți, care au constituit echipele de organizare, dacă am continua să îi numim biserica de mâine. Ei au investit foarte mult timp și efort, au trecut peste emoțiile firești și au reușit să ne convingă de calitatea relației lor cu Dumnezeu și de seriozitatea cu care pot să îndeplinească o astfel de misiune. Responsabilitatea și temeinicia cu care s-au pregătit și au susținut prezentările biblice ne-au dovedit, încă o dată, că, dacă le oferim încredere, tinerii se vor strădui să o merite. În plus, lucrând pentru biserica lui Dumnezeu, ei se simt o parte a acestei biserici. Iar dorința noastră fierbinte, ca ei să nu părăsească niciodată această biserică, va fi împlinită. Mai mult decât atât chiar, ei nu vor fi simpli ocupanți ai locurilor la programele de închinare, ci misionari activi pentru Hristos.

Nimeni nu se îndoiește de rolul esențial pe care tinerii îl vor avea în susținerea și dezvoltarea bisericii de mâine, însă sunt suficiente argumente pentru a susține faptul că ei au un loc vital în biserica de azi. Ei își îndeplinesc sau nu acest rol, în funcție de disponibilitatea noastră de a recunoaște această realitate. Biserica beneficiază sau nu de aportul lor esențial, în funcție de atitudinea conducătorilor și a membrilor adulți față de tineri. Îi privim noi ca fiind biserica de astăzi sau nu? Suntem gata să le oferim astăzi încredere, să le dăm responsabilități pe măsura disponibilității, entuziasmului și energiei specifice vârstei, cât și a darurilor pe care li le-a oferit Dumnezeu? De răspunsul la această întrebare va depinde, de fapt, cum va arăta biserica de mâine.

Uniti în'misiune

O dată cu apusul soarelui, la începutul Sabatului din 8 mai 2004, membrii Societății Creștine a Oamenilor de Afaceri din România (SCOAR) și-au înălțat cântecul de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu în capela de la Brașov-Stupini. Această întâlnire a reprezentat cea de a 14-a convenție a asociației în decursul celor 7 ani de activitate. Programul din Sabat dimineața a început cu momentele de rugăciune, care au pregătit atmosfera plăcută și spirituală a întâlnirii. La începutul programului dedicat misiunii SCOAR, fr. Remus Bentza, președintele acestei asociații, a adresat un cuvânt de bun venit tuturor participanților și a reamintit scopul spiritual pentru care există această asociație. La această întâlnire au fost prezenți reprezentanți ai organizației similare la nivel european (Adventist Services and Industries Europa), prin președinta Andrey Bolderstone, iar din partea bisericii au participat fr. Adrian Bocăneanu și fr. Ioan Câmpian.

Cu această ocazie, președinta ASI Europa a prezentat un scurt istoric al dezvoltării acestei organizații la nivel mondial și european, a subliniat principalele obiective ale acestei organizații și a relatat câteva dintre proiectele realizate de ASI Europa.

După această scurtă prezentare a activităților celorlalte asociații similare din Europa, cei care au beneficiat de sprijinul financiar al asociației SCOAR, în anul 2003, și au fost prezenți la această întâlnire au fost invitați să prezinte proiectele care s-au realizat. Astfel, fr. Cornel Dobre a deschis această serie de experiențe prezentând activitatea și misiunea grădiniței din Ploiești-Sion, unde 46 de copii sunt în procesul formării caracterului, dintre care 41 sunt neadvențiști și 5 adventiști. A urmat apoi prezentarea unui proiect misionar în Ucraina, susținut de fr. Suci, pastor și director de educație în Conferința Transilvania de Nord. Școala Generală „Mihai Ionescu” din București, care și-a amenajat un nou sediu, a fost un alt proiect susținut de SCOAR în 2003.

La această școală învață 60 de copii, dintre care 25% sunt neadvențiști. Sola Scriptura a prezentat un număr impresionant de persoane care s-au înscris la aceste cursuri prin corespondență. De asemenea, 4.000 de casete audio au fost oferite studenților nevătători și s-au deschis centre cu librărie și bibliotecă pentru studenții de la Sola Scriptura (5 centre funcționează și încă 3 sunt acum în pregătire). Un alt proiect misionar a fost realizat în Conferința Transilvania de Sud, în localitățile Deda și Tg. Mureș. Acesta a fost prezentat de 2 evangheliști laici.

Astfel în anul 2003, SCOAR a fost implicat în susținerea a 21 de proiecte misionare, participând cu suma de 5 miliarde lei, iar pentru anul 2004, au fost aprobate de consiliul de administrație 48 de proiecte, care însumează suma de 8,7 miliarde lei.

După încheierea programului, am rugat pe reprezentanții ASI Europa și ai SCOAR să ne ofere mai multe detalii cu privire la activitatea și misiunea asociației.

Pentru a cunoaște mai mult despre această organizație, am invitat-o pe sora Andrey Bolderstone să ne spună cum s-a născut ideea înființării unei organizații a oamenilor de afaceri la nivel mondial.

La început, au fost oameni de afaceri cu firme mici în America. Ei au început să dezvolte relații frățesti unii cu alții. Aceasta a fost scânteia care a declanșat procesul formării acestei asociații. Observând aceste relații, biserica s-a gândit că ar fi bine să-i adune pe oamenii care au mici afaceri și să-i încurajeze să vadă afacerea ca o posibilitate de a-I sluji lui Dumnezeu și să aducă mai aproape conducerea bisericii de membrii laici care au firme. ASI este o organizație distinctă de biserică, dar Conferința Generală are un reprezentant acolo.

Ce rol are această asociație în cadrul misiunii globale a bisericii?

Principala preocupare a tuturor organizațiilor oamenilor de afaceri adventiști este să promoveze Evanghelia lui Hristos, să

Gabriel Dincă
redactor șef

dea mărturie despre credința lor acolo unde își desfășoară activitatea și să mărturisească despre a doua venire a Domnului Hristos. Aceste asociații, la nivelul tuturor uniunilor, există pentru a promova și cataliza creșterea spirituală în biserică, pentru a susține și sprijini activitatea misionară și a-i aduce pe oamenii de afaceri în părtașie.

Fr. Bentza, cum s-a înființat SCOAR? Care au fost gândurile și motivele care au condus la înființarea acestei societăți a oamenilor de afaceri adventiști?

La momentul apariției acestei societăți, nu era nici o relație cu o societate externă de genul acesta. În România, ideea formării unei astfel de societăți a apărut aproape în același timp în două locuri, la Iași și la Târgu Mureș. Am luat atunci legătura telefonic cu fr. Agrigoroaie și am început să discutăm unde să se înființeze societatea și despre unele aspecte practice legate de înființarea ei. După două discuții telefonice, am hotărât că cel mai important este înființarea societății și nu a cui a fost ideea sau unde va fi sediul. Astfel, în decembrie 1997, a fost înființată SCOAR care în prezent are 76 de membri. Această asociație este deschisă pentru cei care doresc să devină membri și care doresc să lucreze în acest mod la realizarea misiunii pe care Isus ne-a încredințat-o. Societatea nu și-a propus niciodată să devină o alternativă a bisericii, nici nu

și-a propus să concureze cu biserica, ci ea vine lângă biserică pentru a sprijini misiunea ei de a-L propovădui pe Isus și Evanghelia Împărăției.

Care sunt obiectivele SCOAR?

Statutul inițial al asociației nu seamănă cu statutul pe care îl avem acum. Atunci când am înființat această societate, obiectivul nostru principal era să-i ajutăm oameni să înființeze societăți lucrative și acestea să fie sponsorizate de noi, urmând ca apoi fondurile să fie returnate, pentru ca să putem reinvesti în altele. Mergând pe această idee, s-a constatat în timp foarte scurt că această idee nu este bună. În această perioadă de timp, s-a luat legătura și cu ASI (organizație similară la nivel internațional), unde am devenit membru în ASI – S.U.A. Am primit apoi de la ei statutul lor, modul lor de organizare și au fost invitați și ei aici. Președintele Dentzel a fost de trei ori și ne-a prezentat multe lucruri din experiența lor, urmând ca și noi, pe parcursul acestor ani, să ne adaptăm statutul și forma de organizare, așa că în momentul de față, noi funcționăm ca și celelalte societăți similare din S.U.A. Și anume, am luat hotărârea și am modificat în statutul nostru să nu se mai sprijine proiecte cu caracter lucrativ, ci să se sprijine proiecte cu caracter

misionar în următoarele domenii: sănătate, educație și evanghelizare. În aceste trei domenii sunt canalizate eforturile noastre și banii care se adună.

Cum alegeți proiectele care vor fi susținute de SCOAR?

La noi, la societate, se anunță mai întâi perioada până când se pot depune proiectele care se doresc a fi susținute. Proiectele sunt de diferite nuanțe și au diferite cereri: pentru a susține o afacere, pentru a acoperi unele nevoi economice, unele nevoi de sănătate, de construcții de biserici și multe altele. În orice susținere pe care o facem noi, trebuie să mai fie implicat și altcineva. Nu ne implicăm într-un proiect susținut doar de SCOAR. Orice proiect în care noi ne implicăm cu finanțare trebuie să aibă o echipă care să susțină proiectul pentru care se cer banii și să avem siguranța că acel proiect se va finaliza. Selecția se face prin completarea unui chestionar: cine administrează societatea, pentru ce se cer banii, cum vor fi folosite fondurile alocate, dacă vor fi primite, dacă se va termina proiectul și dacă are recomandări și din partea bisericii. După ce au fost adunate toate proiectele la secretariatul societății, acestea sunt trimise membrilor comisiei de analiza proiectelor.

Audrey Balderstone, președinta ASI Europa

Cu o lună de zile înainte de sesiunea SCOAR, membrii acestei comisii se întâlnesc, analizează proiectele și le selecționează pe cele care vor fi recomandate pentru finanțare. Cele care sunt recomandate sunt oferite consiliului de administrație pentru a fi analizate și votate pentru a fi finanțate. În momentul în care proiectele au fost acceptate, se totalizează suma și aceasta se anunță la sesiunea SCOAR.

Care sunt avantajele celor care devin membri ai acestei asociații?

În ceea ce privește avantajele, am putea spune că pentru un membru SCOAR, pe lângă satisfacția spirituală pe care o are în implicarea unor proiecte, este și aceea că banii cu care sprijină diferite proiecte sunt folosiți corect, și în același timp banii lui lângă alți bani ar putea conduce la realizarea unor obiective mai mari. Mai mult decât atât, această societate ne ajută să nu uităm că și noi avem nevoie unii de alții. Când oamenii ajung puternici au și ei pericolele lor și la aceste pericole ale lor trebuie să existe frâne pentru a nu părăsi acel loc de om. SCOAR este o frână în sensul acesta și un ajutor spiritual pentru oamenii de afaceri. Întotdeauna, la asemenea ocazii, ni se reamintește faptul de a nu uita că suntem doar oameni. Nu uita că și tu depinzi de altcineva, nu uita că, dacă ai, trebuie să dai și nu uita că, dacă ai, nu trebuie să fii singur.

Cu această ocazie, l-am rugat pe fr. Mohora, președintele Comisiei de cercetare a proiectelor, să ne spună ce ar trebui să facă cei care inițiază anumite proiecte pentru a beneficia de susținerea SCOAR.

Trebuie să se adreseze secretariatului SCOAR care este în Tg. Mureș, de unde primește un formular pe care trebuie să-l completeze. Toate punctele din formular sunt pentru a convinge Comisia de proiecte și Consiliul de administrație de nevoia și de credibilitatea aceluia proiect.

Aceste cereri se pot prezenta de acum până la sfârșitul lunii

februarie anul viitor. Ele vor fi luate în considerare la sesiunea pe care o vom avea anul viitor.

Noi nu ne speriem de proiecte și am dori să fie cât mai multe, dar să îndeplinească criteriile mai sus menționate. Deja, de la an la an, se dublează cifra proiectelor și am fi bucuroși ca aceste inițiative să pornească din toate locurile posibile, unde avem comunități sau unde dorim să promovăm misiunea.

Asociația are în vedere și susținerea studenților sau a elevilor cu nevoi financiare?

SCOAR nu are în vedere astfel de proiecte, nu sponsorizează persoane particulare, care vor să-și termine studiile, ci, în general, sponsorizează obiective care au caracter de misiune, instituții cum sunt: grădinițele, școlile, și proiecte care au caracter comunitar. Proiecte individuale nu.

În finalul acestui reportaj, l-am rugat pe fr. Ioan Câmpian, trezorierul Uniunii, să ne spună ce reprezintă, pentru Biserica din România, Societatea Creștină a Oamenilor de Afaceri Adventiști.

Pentru o slujire mai eficientă, precum și pentru o bună reprezentare a problemelor bisericii, în țara noastră au fost înființate mai multe asociații, printre care și

SCOAR. În ultimul timp, activitatea acestei asociații a cunoscut noi dimensiuni prin numărul mare de proiecte pe care le susține și pe care biserica, datorită limitărilor financiare, nu are posibilitatea să le promoveze și finanțeze. Pentru biserică, SCOAR nu este doar un suport financiar, ci un mijloc pentru deschiderea de noi proiecte misionare, care s-au extins

ca număr și amploare, devenind astfel o reală binecuvântare pentru biserică și societate.

Cum colaborează Biserica Adventistă cu SCOAR?

În Uniunea Română, se poate vorbi despre un adevărat parteneriat între biserică și SCOAR, secretarul general al Uniunii, fr. Huțanu Teodor, fiind membru al Consiliului de administrație al SCOAR Sora Audrey Balderstone, președinta ASI Europa, prezentă fiind la cea de-a XIV-a sesiunea a SCOAR a remarcat și subliniat buna colaborare dintre biserică și asociația oamenilor de afaceri adventiști. Obiectivele SCOAR și ale Bisericii Adventiste sunt obiective comune, iar în vederea realizării acestora, considerăm că e timpul să lucrăm împreună și să ne susținem reciproc în vestirea Evangheliei.

Un nou început

„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc...” și aici aș îndrăzni să parafralez puțin continuarea, spunând „cu fiecare NOU ÎNCEPUT”.

Am avut dovada în Labirint, în programul UN NOU ÎNCEPUT. Aici, în sala în care soliile lui Dumnezeu au fost date prin glasurile lui P. P. Paulini, Șt. Demetrescu, prin președinți de Conferință și Uniune, secretari și președinți ai Diviziunii și chiar ai Conferinței Generale, soliile Domnului au fost transmise acum prin Mădălin și Cristi, Dana, Andreea, Iulian, Cristina, Ida, Beni, Adi – în total șaisprezece tineri cu vârste cuprinse între șaptesprezece și douăzeci de ani.

„A fost un proiect a cărui idee a părut prea îndrăzneată”, ne spune fr. Norel Iacob, pastorul de tineret, a cărui realizare, deși improbabilă, a fost o surpriză fericită și o bucurie deplină. Așteptările cele mai optimiste, în majoritatea lor, au fost întrecute... datorită intervenției directe a lui Dumnezeu...

Ideea inițială, de a folosi un tânăr voluntar pentru o campanie de evanghelizare într-una dintre comunitățile mici din jurul Bucureștiului, s-a transformat treptat în ideea unei evanghelizări de durată scurtă, cu trei-patru vorbitori, în comunitatea Labirint. Proiectul s-a lărgit la șaisprezece seri cu opt, apoi șaisprezece vorbitori...

Pregătirile efective au început cu aproape șase săptămâni înainte (programul s-a desfășurat în martie-aprilie). Întâlniri comune și ateliere săptămânale, cu câte trei-patru participanți, au fost principalele etape ale pregătirii, prin care s-a urmărit conștientizarea clară a misiunii ce impune o responsabilitate asumată, necesitatea consacrării personale și a proiectului, seriozitatea pregătirii individuale, instruirea teoretică în arta omilecticii, ateliere practice – exercițiile mergând până la simularea totală a prezentării cu două-trei zile înainte de prezentarea publică.

Coeziunea grupului a fost un factor esențial... primul mare succes și prima încurajare pe care fiecare membru al echipei și-a însușit-o. În general, atelierele au decurs

conform programului, cu progres vizibil la fiecare nouă întâlnire. Rugăciunea grupului-suport înaintea începerii fiecărei serii de prezentare a fost un alt factor...”

Lucrurile acestea nu au fost cunoscute de toți „cei din sală”. Au mai știut câte ceva părinții ai căror copii participau la pregătiri. Comunitatea a știut doar de proiect, în general, și numai în ceruri se știe cu exactitate câți s-au rugat pentru izbândă. Și câți s-au bucurat să primească solii din partea Domnului prin cei la care privesc cu dragoste de frați, de părinți și bunici. Cum a fost percepută evanghelizarea „din sală”?

M-aș referi la o singură seară. Subiectul – Starea celor morți. Prezentatorul – o tânără înaltă și subțirică, cu părul strâns cuminte, școlărește, îmbrăcată în haine de culoare închisă. Avea o voce caldă și liniștitoare, deși la început răzbătea prin ea ritmul mai accelerat al bătăilor inimii. Vorbea rar, dar fără să lase impresia că își caută cuvintele. Mai degrabă le căuta parcă locul în inimile noastre. „Poate că în sală sunt persoane care au pierdut de curând pe cineva drag. Înțeleg cum este. Mama mea a murit în urmă cu șase luni.” Căldura simplă a celui „înțeleg” m-a făcut să înțeleg și eu cât de mult ne apropie durerea, cât de egali suntem în fața neputinței. Am urmărit cu atenție expunerea în care se simțeau căldura, dar nu „aprinderea”; sfiala, dar nu frica; liniștea înțelegerii, dar nu mândria celui ce le știe pe toate; încrederea fermă, dar nu încumetarea. Dincolo de expunere și de imaginile proiectate pe ecran, a fost o lecție practică, de „așa spune Biblia, eu cred ce spune ea, credeți și voi!”

A fost doar o seară, doar una dintre prezentări, dar, așa cum afirma pastorul Iacob Norel, „toate prezentările au atras atenția și au surprins prin claritate și frumusețea ineditului adus de fiecare nou prezentator. În sală s-a resimțit interesul prin numărul crescând al participanților (și în Sabat, dar mai ales în timpul săptămânii)”. Urmarea – „după trei săptămâni din cele patru de prezentări, aproximativ treizeci de persoane au confirmat dorința unei decizii în urma

Alina Badea

secretar de redacție,
Editura „Viață și
Sănătate”

apelului pentru botez". Aceasta este expresia percepției acestui program de către segmentul de auditoriu căruia îi era destinat în mod expres. În data de 5 iunie, comunitatea Labirint va primi prin botez un număr de aproximativ treizeci de persoane.

Cum au perceput tinerii evangheliști această acțiune? Spicuiesc din răspunsurile pe care le-au dat opt dintre ei: *o ocazie de a lucra pentru Dumnezeu; ocazia prin care am simțit ce înseamnă să fii folosit de Dumnezeu; dovada că Dumnezeu are încredere în mine; ocazia cu totul deosebită de a împlini responsabilitatea pe care o simt, aceea de a le vorbi oamenilor despre Dumnezeu și despre adevărul pe care mi l-a descoperit; un nou început; o schimbare; o experiență care mi-a arătat cât de mult poate să facă Dumnezeu printr-un om care se lasă în mâna Lui; o experiență cu Dumnezeu și experiența lucrului în echipă.*

Dacă le-a fost ușor sau greu? Și una și alta. *Greu de găsit timpul pentru pregătire și ușor, pentru că Dumnezeu a dăruit acel timp. Greu de manevrat telecomanda, de căutat materiale suplimentare, de respectat rigiditatea unui material deja formulat, greu de învățat, de controlat emoțiile, de vorbit când ți se usucă gura de tot, greu chiar și de ales cântările potrivite! Și ușor de rescris tot materialul, de redat, de lucrat în echipă și de făcut apelul!*

Mi-a mai atras atenția un răspuns. Prin adevăr și sinceritate. *Cea mai mare bucurie – chemarea pentru botez, și cel mai mare necaz – lipsa mea de pregătire.*

La întrebarea dacă ar mai face lucrul acesta, răspunsurile primite au fost în general în gama „da” major, pentru că au variat de la *cred, sper, probabil că da, la da pur și simplu, ferm, urmat de punct, până la absolut oricând. A fost un singur nu, dar și acesta șovăielnic – nu cred.*

Iată cum a fost simțit acest eveniment de pastorul comunității, fratele *Vadîc Tănase*:

„Într-un loc în care toți își cunosc rostul și sunt ocupați cu realizarea lui, un cântec de copil face să se îndrepte privirile și atenția spre locul de unde vine. Așa poate fi înțeles programul UN NOU ÎNCEPUT susținut de tineri și adolescenți, dintre care unii nici nu și-au încheiat copilăria.

Cu multă teamă, biruită doar de rugăciune, cu glasuri limpezite de puține inflexiuni ale vocii, cu privirile fixate și păstrate în puncte mai dinainte alese, mulți au fost foarte asemănători cu acei redutabili beniamini care se slujeau de mâna stângă. Fiecare dintre cei șaisprezece a reușit să 'ochească' imaginile – peste o sută la fiecare temă – chiar dacă, uneori au nimerit de două ori în același loc, poate și din pricina telecomenzii.

De mâna dreaptă nu prea a fost nevoie, pentru că imaginea suprimă gestul.

Deși arhicunoscute, subiectele prezentate de tineri i-au captivat pe membri și pe vizitatori prin prospețimea exprimării și siguranța trăirii. Fiecare a crezut ce a spus altora și patosul pus în rostire încerca și a reușit cu succes să convingă de adevărul celor spuse.

Și, pentru a dovedi categoric posibilitatea 'noului', punctul culminant al prezentărilor a fost apelul la consacrare. Deși așteptat cu oarecare teamă, momentul a generat o descătușare a dorințelor după înnoire ale multora. Obșnuiți ai bisericii sau noi vizitatori au 'prins' momentul și, foarte curând, platforma amvonului a devenit neîncăpătoare, la fel și treptele care duc într-acolo. Ascultători și prezentatori, într-un amestec plăcut al predării, pentru UN NOU ÎNCEPUT.

Încă nu s-a stins ecoul acestui NOU ÎNCEPUT. Efectul se simte și azi în participarea multora la grupa de RUGĂCIUNI ASCULTATE, care se oferă în 'foc continuu', să mijlocească la Domnul pentru cei ce doresc acest lucru.

La optzeci de ani, Labirintul, ca un copac sădit lângă un izvor de apă, își dă constant și frumos rodul la vremea lui, bucurându-L pe Stăpânul care îl îngrijește și caută an de an rodul care rămâne.

Credem că, atâta vreme cât va sta la izvor, această comunitate-copac va avea mereu bucuria de a avea, de a vedea și auzi mereu mlădițe proaspete, alimentate cu aceeași sevă proaspătă, dătătoare de viață. Este frumos să vedem că nici 'frunzele' nu se vestejesc, ci au mereu grijă să-și împlinească rolul de pregătire continuă a hranei pentru cei flămânzi.

Ceea ce doresc din toată inima, gândindu-mă la evenimentul minunat, este să se împlinească pentru fiecare dintre cei ce au prezentat și mai prezintă ceva din partea Domnului, ca să nu fie doar UN NOU ÎNCEPUT, ci TOT CE AU ÎNCEPUT SĂ DUCĂ LA BUN SFÂRȘIT."

Am consemnat toate aceste lucruri pentru cititorii *Curierului*, nu ca pe o „provocare”. Nu-mi place cuvântul acesta, pentru că a provoca înseamnă a atăta, a întârîta, a incita pe cineva, sfidându-l, a aduce pe cineva într-o stare favorabilă comiterii unei infracțiuni sau a chema la o competiție. Dumnezeu și Cuvântul Său nu ne provoacă, ci ne cheamă – dar nu la întreceri sau competiții, ci la dragoste și fapte bune –, ne îndrumă, ne mustră, ne îmbie, ne îndeamnă. Să privim experiența aceasta ca pe o chemare din partea Domnului, ca pe un îndemn, poate ca pe o mustrare sau ca pe mugurii împlinirii unui mănunchi de făgăduințe: „va întoarce inimile părinților spre copii și pe ale copiilor spre părinți”, „voi turna Duhul Meu peste orice făptură”, „tinerii...și bătrânii” vor avea viziune și descoperiri, pe care le vor împărtăși în dragoste și altora, spre biruință. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” și nu uitați că „îndurările Lui nu au ajuns la capăt”, ci se pot înnoi pentru oricine, mereu, cu UN NOU ÎNCEPUT!

Dumnezeul minunilor, Dumnezeul meu

În 1990, eram student la Institutul Teologic și făceam practica pastorală în comunitatea Labirint. O comunitate cu aproape 1000 de membri la vremea aceea. I-am cunoscut pe mulți dintre ei, însă de cineva, mie și soției mele, ni s-a lipit inima, în mod special. Era tanti Sima (așa-i spuneam noi), o soră mărunțică, cu părul cărunt, cu sufletul de aur și cu o poveste a vieții, care ar putea sta, cu siguranță, alături de cele ale eroilor credinței. Pur și simplu, când stăteai și o ascultai povestind încercările, persecuțiile suferite, dar și minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în viața ei și a soțului ei, ți se umplea sufletul. Am învățat de la dânsa puternice lecții de credință, și nebaneuite hotărâri de slujire s-au sădit atunci în inima mea. Îmi spuneam: „O, ce bine ar fi să audă și alții aceste experiențe!”

Și, pentru că nimic nu e la voia întâmplării, am aflat că, de curând, a apărut la Editura „Viață și Sănătate” o carte, o biografie a credinței din timpul regimului comunist, semnată... Maria Sima. Nu vă pot spune cât de mult m-am bucurat. Așa că m-am dus s-o revăd pe „tanti Sima”, după aproape 15 ani, și să aflu povestea cărții ei.

Tanti Sima, spuneți-ne, pe scurt, experiența vieții dvs.?

Numele meu este Maria Sima și m-am născut la 27 ianuarie 1921, în satul Dumesti, județul Iași. Tatăl meu a fost meseriaș, iar mama agricultoare. Fiind a treia dintre cei opt copii, eram de mare ajutor mamei, care dorea să mă țină pe lângă ea. Am făcut cinci clase, dar gândul meu era să plec la Iași sau la București pentru a studia sau învăța o meserie. La un moment dat, părinții mei s-au despărțit, tata plecând la București, iar noi, copiii, am rămas cu mama acasă. După mai multe peripeții, am plecat și eu la București. Aici, tata m-a sfătuit să învăț dactilografia și am fost încântată de

această perspectivă. Mi-a cumpărat o mașină de scris și mi-a plătit cursul de dactilografie. Apoi, după ce am învățat, mi-am căutat un serviciu. Am trecut prin mai multe locuri de muncă și peste tot am simțit călăuzirea lui Dumnezeu.

La 27 de ani, am aflat despre credința adventă pe care am primit-o cu bucurie, deși am trecut prin multe greutăți. Tatăl meu îmi făcuse o casă, dar a fost împotriva credinței și, pentru că am ales să-L urmez pe Dumnezeu, m-a desmoștenit. Îmi reproșa, spunându-mi că aștepta ca eu să fac ceea ce îi promisesem, altfel va fi vai de capul meu și nu voi ajunge nimic. Un timp nu m-a primit pe la el.

La un moment dat, s-a îmbolnăvit de cancer și l-am îngrijit cât s-a putut de bine, dar, în cele din urmă, a murit și am rămas singură. Și după cum se zice că o nenorocire nu vine niciodată singură, imediat după ce a murit tata, am fost dată afară din serviciu. În acel timp, vorbeam și cu un băiat și urma să mă căsătoresc, dar din cauza credinței relația nu a mai continuat.

În aceste momente, mi-am pus încrederea în Domnul și am lucrat pentru El cu toată nădejdea. Am început să dactilografiez cursuri pentru studenții de la Seminarul Adventist. Pe timpul acela ei nu aveau cursuri scrise, așa că m-am oferit să-i ajut. De asemenea, am scris lecțiuni și diferite lucrări pentru comunitate, pe care pastorii le întocmeau și voiau să fie multiplicare. Era greu, pentru că unele materiale trebuia să le scriu și să le distribui tot eu, așa că de multe ori îmi rămânea foarte puțin timp pentru mine.

În această perioadă, am întâlnit un tânăr care fusese în pușcărie. Acolo, cunoscuse credința adventă și se străduia să trăiască după noua învățătură. El s-a oferit să mă ajute în lucrarea de difuzare a literaturii pe care eu o multiplicam la cunoștințele și prietenii lui. Avea curaj și părea mult prea matur pentru vârsta lui. Însă m-am văzut

Gabriel Dincă

redactor șef

obligată să-i spun că este riscant și că ar putea ajunge din nou la pușcărie. Atunci mi-a replicat: „Dacă am fost închis pentru relele pe care le-am făcut, merită să fac pușcărie și pentru un lucru bun!” După mai mult timp, ne-am

căsătorit și am început să lucrăm împreună serios. Dumnezeu nu ne-a dat copii, dar iubirea față de Isus și de semenii ne-a îndemnat să lucrăm cu multă dăruire. Lucrul acesta nu a fost ușor, deoarece, în cele din urmă, amândoi am ajuns la închisoare, pentru că multiplicam și difuzam literatură religioasă. Eu am făcut trei ani și două luni, iar soțul cinci ani și patru luni. După închisoare ne-am întâlnit pe străzile Bucureștilui, amândoi bolnavi și doar cu câte o trăistuță în mână. Condamnarea a fost cu confiscarea tuturor bunurilor materiale, așa că atunci când am fost eliberați nu mai aveam absolut nimic. Am început lupta pentru existență, din nou, de la zero. Nu a fost ușor, dar Domnul ne-a ajutat să ne facem un cuib unde să locuim. Sunt multe amănunte, dar cel mai important este că Domnul a fost cu noi.

Cum a apărut „Dumnezeul minunilor, Dumnezeul meu”?

După ce am scăpat de la închisoare, pe timpul vechiului regim, unii frați au stăruit de noi să scriem experiența vieții noastre. Soțul meu n-a vrut, căci ce a făcut a făcut pentru Domnul și El

cunoaște aceasta. A trecut un timp și fr. Cîmpoieru mi-a propus să scriu și a stăruit foarte mult. Soțul meu a scris vreo 60 de pagini, dar s-au pierdut împreună cu el, într-o explozie aici, la noi acasă. Atunci, eu m-am gândit că poate așa a trebuit, să nu fie scris nimic. A mai trecut un timp și, în anul 1999, fr. Lucian Cristescu mi-a făcut o vizită și m-a rugat să-i povestesc ceva de la închisoare. Apoi, a apărut în *Curierul Adventist* un articol despre experiența noastră. După ce a apărut acest articol, fr. Dumitru Popa mi-a făcut o vizită și mi-a spus că a citit articolul și m-a îndemnat să scriu tot ... De atunci m-am hotărât să scriu. Pe măsură ce scriam, îi spuneam și dânsul mă încuraja să merg mai departe. Așa am scris de mână 11 caiete de câte 48 de pagini. Toată cartea am scris-o în 10 luni, câte 8 ore pe zi, mai puțin vinerea și sâmbăta. După aceea, am așteptat să fie tipărită. Așa se face că pe 20 martie 2004, cartea a fost gata.

Cum priviți acum aceste experiențe și minuni pe care le-ați relatat în carte?

Venind în mod sincer la credință, am avut dorința să lucrez pentru Dumnezeu. În toate lucrurile, am cerut călăuzire de sus și cred că Dumnezeu mi-a ajutat, pentru că au fost situații foarte grele, în care nu mai vedeam nici o scăpare, dar peste noapte se rezolvau. De aceea am și pus titlul cărții *Dumnezeul minunilor, Dumnezeul meu*. În închisoare este foarte greu. Sunt două lucruri care te deosebesc de toți ceilalți și pentru care duci o luptă titanică: respectarea Sabatului și regimul alimentar. În închisoare totul este necurat și când intri acolo este ca și când ai pus cruce la viață. Hotărât pentru Dumnezeu înseamnă a nu te atinge de nimic.

Ce v-a susținut în toate aceste încercări?

Un singur lucru care te susține: legătura cu Dumnezeu. Dacă nu te rogi, ești mort. Tot timpul mă rugam la Dumnezeu și cugetam.

Și câteodată ajungi prin așa strămtorări, că și familia o lași la o parte și ești doar tu și Dumnezeu.

Care este evenimentul cel mai frumos din viață, pe care vi-l amintiți?

Cel mai frumos moment din viața mea a fost când am primit credința. Când L-am descoperit pe Dumnezeu și voința Lui. Eu am primit o broșurică de la o colportoare și acea broșurică era Decalogul. Aceasta s-a întâmplat cu câțiva ani înainte de a veni la credință. Dar acea persoană nu mi-a spus nimic despre carte. După ce am cunoscut credința m-am întrebat: Unde au fost adventiști până atunci?

Care credeți că este lucrul cel mai important astăzi?

Evanghelizarea. Fără această lucrare, cred că planeta noastră ar fi ca și pustie. Cea mai multă fericire o găsești între oamenii credincioși. Știu de unde vin și unde merg. Credinciosul are un țel în viață, are bucurie și, chiar dacă sunt lacrimi, acestea nu sunt amare ca la ceilalți. Credința îți dă un elan, ai un moral ridicat și nu-ți pare rău că trăiești.

Mai faceți misiune, acum, la 83 de ani?

Vorbesc ori de câte ori am ocazia despre Dumnezeu, cu vecinii, cu cei care mă vizitează. O lucrare căreia îi dedic foarte mult timp este lucrarea cu cei care sunt în penitenciare, cărora le scriu și caut să-i conduc la Hristos, ca una care am trecut pe acolo și știu cum este. Primesc multe scrisori, la care răspund, ei mă întrebă multe lucruri și, pentru a găsi un răspuns potrivit la întrebările lor, studiez, mă documentez.

Un gând pentru cititori?

Doresc ca această carte, pe care am scris-o cu lux de amănunte, să-i ajute pe cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Am scris-o cu mult drag și am dorit să fie în mâna fraților și a surorilor mele ca o încurajare pentru cei care trec prin diferite încercări pe calea mântuirii.

Criza cafeinei

Filtrarea unei conversații stimulative

Andrew Nelson

drd, Universitatea
Loma Linda

Adventist Review,
februarie 2004

Cafeina pare a fi peste tot în lumea noastră modernă. Cafeaua, ceaiul, băuturile tonice și carbonatate, ciocolata caldă și medicamentele, toate acestea conțin cafeină (vezi tabelul de la sfârșit). Aparent ele sunt inofensive. Cine nu gustă puțină ciocolată din când în când? Producătorii de cafea prosperă pe măsură ce clienții comandă cești de cafea, espresso și alte băuturi. Consumul de cafea oferă cadrul pentru diferite întâlniri sociale. Noaptea târziu, mulți oameni care conduc se opresc să-și cumpere o cafea care să îi țină treji. Studenții care fac noapte albă, învățând, beau espresso, ca să mai câștige câteva ore de studiu.

Este greu de demonstrat că ar fi o alternativă mai bună să adormi la volan, să pici examenul sau să pari neprietenos. Totuși, are cafeina o influență pozitivă asupra minții noastre sau ne ruinează, de fapt, sănătatea? În plus, oare nu adaugă ea „paie pe foc”?

Cercetări curente asupra cafeinei

Cercetătorii au făcut studii aprofundate asupra cafeinei datorită consumului său mare și aparentei sale acțiuni de a spori energia și de a stimula creierul. Studiile referitoare la influența cafeinei asupra minții relevă păreri împărțite. În timp ce unele studii concluzionează că procesul gândirii nu este afectat de cafeină, conform altora, cafeina fie ameliorează, fie afectează mintea sub anumite aspecte.

Se impune să definim doi termeni: consumul „acut” de cafeină și consumul „cronic” de cafeină. În cazul consumului acut de cafeină, persoana în cauză, care de obicei ingeră doar cantități minime de cafeină, consumă o doză moderată sau mare din această substanță în anumite ocazii. În cazul consumului cronic de

cafeină, persoana ingeră regulat cantități moderate sau mari de cafeină.

Un anume studiu, care a prelucrat variabilele complexe mai bine decât alte studii asupra consumului acut și cronic de cafeină, a relevat rezultate interesante. În cazul unui consum acut, cafeina a sporit capacitatea de concentrare a atenției cu prețul anxietății și al unei „căderi post-consum”. Consumul cronic de cafeină slăbește de fapt atenția și energia. O dată cu ingerarea repetată a acestei substanțe crește și toleranța la ea. De aceea oamenii „simt nevoia” de cafeină pentru a-și desfășura activitatea în mod normal și astfel își dezvoltă un obicei. Starea de sevraj are ca simptome dureri de cap, o stare de somnolență și performanțe intelectuale mai scăzute.

Concentrațiile mari de cafeină pot fi dăunătoare pentru consumatori. Toxicitatea cafeinei determină simptome de „cafeinism”, adică stare de vomă, dureri abdominale, agitație, halucinații, contracții musculare, atacuri de apoplexie și diferite efecte cardiovasculare. Aceste probleme pot apărea, dacă o persoană care consumă, de obicei, cantități mici de cafeină bea 15-20 cești de cafea într-un interval de câteva ore, deși cantitatea care să declanșeze fenomenul diferă de la un individ la altul.

Cafeina mai este studiată și pentru folosirea ei în medicină. Boala Parkinson, boala Alzheimer și diagnosticarea prin rezonanță magnetică sunt potențiali beneficiari ai cercetărilor făcute despre cafeină. În plus, multe medicamente pentru durerile de cap conțin cafeină drept agent constructor al vaselor de sânge. Deși cafeina este folosită în medicină, se recomandă înlocuirea ei cu substanțe chimice modificate, care nu determină toleranță sau alte efecte secundare negative, asemenea cafeinei.

Comentarii ale lui Ellen White

Ellen White a vorbit mai mult despre cafea și ceai decât despre cafeină. Cuvântul „cafea” apare de 549 de ori în scrierile sale, iar „ceai”, de 586 de ori; cafeaua și ceaiul sunt amintite împreună de 515 ori. Ea nu a spus nimic despre ciocolată sau cola.

Ellen White a prezentat efectul cafeinei asupra minții, spunând că aceasta încetinește activitatea creierului, deși temporar excită și sporește energia atunci când este consumată ocazional. Mai mult, ea a sesizat problema care decurge din consumul cronic al acestei substanțe. Iată ce spunea ea despre cafea și ceai: „Ceaiul are influența de a excita nervii, iar cafeaua amorțește creierul; amândouă sunt foarte vătămătoare. Trebuie să fii atent la dietă” (Mărturii, vol. 4, ed. 1999, pag. 383).

În câteva ocazii, Ellen White a băut ceai verde sau negru, atunci când a fost bolnavă. Însă, în afara acestor excepții, ea nici nu a băut cafea sau ceai tare, nici nu a ținut în casa ei asemenea produse. Ocazional, a folosit ceai de cătușnică, ceai de flori de trifoi roșu, hamei și supă concentrată de carne de vită – toate acestea nu conțin cafeină.

Deși nu a beneficiat de cunoștințele științifice de care dispunem acum, Ellen White a ajuns la concluzia că ceaiul și cafeaua afectează activitatea minții și nu ar trebui consumate decât arareori, în scopuri medicale și de scurtă durată. Ea a arătat cât de nocivă este cafeina pentru mintea noastră și pentru viața noastră spirituală. În Review and Herald, ea scria: „Acești iritanți ai nervilor irosesc puterea vitală, iar neliniștea cauzată de nervii zdruncinați, nerăbdarea și debilitatea minții devin o amenințare pentru progresul spiritual”. Într-adevăr, când mintea este întunecată, viața noastră spirituală este și ea afectată.

Scrierile sorei White arată că nu ar trebui să bem cafea sau ceai

decât în scopuri medicale izolate. Cunoștințele medicale sunt mai bogate acum și dispunem de mult

mai multe medicamente cu care ne putem trata. În plus, cafeaua și ceaiul nu mai sunt necesare azi, pentru că avem la dispoziție multe medicamente care nu provoacă anxietate, nu cresc toleranța față de această substanță și nu produc agravarea stării după trecerea efectului sau dependență.

Sugestii practice

1. Luați cunoștință de produsele care conțin cafeină și limitați folosirea lor.

2. Încercați să evitați folosirea medicamentelor cu un conținut ridicat de cafeină. Interesați-vă dacă le puteți înlocui cu medicamente mai sigure.

3. Dacă v-ați făcut deja obiceiul de a bea cafea dimineața pentru a vă trezi, încercați să micșorați doza până la eliminarea ei. Pentru că multora le place mirosul și gustul de cafea, se folosește din ce în ce mai mult cafeaua decafeinizată. Pentru a putea considera că un produs este decafeinizat, ar trebui ca 97% din conținutul în cafeină să fie îndepărtat. Cu toate acestea, multe produse sunt decafeinizate în proporție de 99,7%. Etichetele de ceaiuri oferă informații comparative despre cantitatea de cafeină din diferite produse alimentare.

4. Faceți planuri dinainte. Dacă plecați într-o călătorie cu auto-

turismul, rezervați-vă mai mult timp pentru a ajunge la destinație, astfel încât să puteți face popasuri pentru a vă odihni. În ceea ce privește învățatul, în loc să îngăduiți crearea unor situații disperate, care necesită prelungirea stării de veghe, pregătiți-vă pentru examen încă din timpul semestrului. (Știu – cine nu-și propune să facă așa!) Dacă se ajunge totuși aici, în loc să faceți noaptea albă, mai bine faceți un somn bun și aveți șanse nu doar să treceți testul, ci și să luați o notă mai mare!

5. Dacă aveți întâlnire cu prietenii la o cafea și nu doriți să păreți nepoliticos, comandați o băutură decafeinizată sau explicați frumos că nu beți cafea.

Concluzie

Întrucât mintea și conștiința sunt intim legate, Ellen White a fost preocupată de modul în care cafeina poate afecta viața spirituală. Apostolul Pavel ne-a oferit o soluție: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta să fie din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”.

Ce viziune minunată ne-a oferit apostolul despre ce putem deveni, dacă înțelegem voia lui Dumnezeu pentru viața noastră! Dacă ne gândim cum am putea sluji mai bine lui Dumnezeu și celor din jur, prin transformări în toate domeniile stilului nostru de viață – mai puțină cafeină, o nutriție mai bună, exercițiu fizic sau momente devoționale, ca să amintim numai câteva –, atunci vom găsi o adevărată bucurie în a urma planul lui Dumnezeu pentru noi.

Traducere de Oana Pascu

Biserica Adventistă Română din Montreal

Totul a pornit de la o dorință comună, firească, mai ales când sentimentul de apartenență adună oameni laolaltă.

Așadar, era în primăvara lui 2002, în aprilie, când Geanina și Adrian Golea, o familie de pastori din România, au ajuns la Montreal. Cei 25 de români care se întâlneau la Biserica Adventistă Franceză au fost bucuroși să-i primească în mijlocul lor și împreună să înceapă construirea unei realități care până atunci fusese doar un vis: un grup român sau, de ce nu, o biserică română adventistă. Dar era nevoie de mai multe elemente concrete: de timp, și în primul rând, de curaj și de credință.

Pastorul Jose Elysee de la Centre „Il est écrit” a propus atunci Conferinței Quebec înființarea unei grupe de români, cu program separat de biserica franceză. Președintele Conferinței, Nahor Munchiutti, l-a întrebat pe pastorul Adrian Golea dacă dorește să înceapă activitatea de pastorație cu grupul de români și, la răspunsul afirmativ al acestuia, în iunie 2002, a fost acceptat oficial acest grup ca făcând parte din Conferința Quebec.

În tot acest timp, unii oameni L-au căutat pe Dumnezeu și bucuria de a-L fi găsit s-a manifestat concret: în august 2002, s-au botezat 3 persoane, iar în iulie 2003, după evanghelizarea lui Mark Finley, încă 2 persoane s-au alăturat, prin botez, grupului de români. Și veștile bune continuă să se succedă spre slava lui Dumnezeu, demonstrând că nu mijloacele umane și nu lipsa sau prezența unei clădiri determină existența unei biserici, ci dragostea lui Hristos. În octombrie 2003, s-au mai botezat încă 2 persoane, apoi, pe 17 aprilie 2004, alte două 2 persoane. Pe 24 aprilie 2004, a avut loc un eveniment însemnat: înființarea primei Biserici Adventiste Române, ocazie cu care a avut loc și acceptarea în rândurile bisericii, prin mărturisire de credință, a unui

frate. Între timp, au mai venit și alții la masa întinsă de Hristos, și acum grupul de români numără 63 de membri.

Cu ocazia aceasta, a predicat Nahor Muchiutti, președintele Conferinței Quebec și Hector Jurado, secretarul Conferinței. Printre invitați au fost și doi pastori din Statele Unite, frați de la biserica franceză și prieteni români. Programul organizării bisericii s-a desfășurat și continuă să se desfășoare într-un locaș de curând închiriat, în fiecare sâmbătă dimineața și după-amiaza, și poate fi găsit și pe www.intercer.tv.

Bucuria a continuat apoi cu o masă de părtășie, la care bucatele românești au fost apreciate pe bună dreptate.

Cât despre sentimente și impresii...

Decizia de a pleca din țara natală pentru a te stabili la mii de kilometri distanță e echivalentă cu aruncarea în gol sau cu „stop și de la capăt”, adică de la zero. În cele din urmă, ajungi. Totul e necunoscut, uneori ostil, iar societatea în care te afli nu ține cont de „amănunte”, precum „dor de casă” sau „nevoi sufletești”. Și deodată se deschide o ușă de unde se aude o muzică specială, se văd fețe zâmbitoare și îți dai seama că, deși ești venit prima oară, simți că locul e familiar și primitiv, auzi limba ta, reîntâlnești prieteni vechi, îți faci repede alți prieteni de încredere, te trezești cu brațele pline înainte să fi avut timp să spui că ai avea anumite nevoi.

Aproape e incredibil, când te gândești ce puține șanse are un călător prin deșert să găsească o oază!

Dar, deși cuvintele sunt neîncăpătoare pentru a exprima ce poate face Dumnezeu, mă gândesc că regina Isabela a Spaniei a avut dreptate când i-a spus lui Columb acum o sută de ani: „Plutește drept înainte și, dacă pământul pe care îl cauți nu există încă, fii sigur că Dumnezeu îl va crea într-adiins spre a-ți răsplăti îndrăzneala”.

Simona Dumbravă

*Biserica Adventistă
Română, Montreal*

Nu a vrut decât să ajute

De ce l-a omorât Domnul pe Uza?
Aparent, acesta nu voia decât să ajute
 (2 Samuel 6,6-7). Iată o întrebare pe care oamenii și-au pus-o încă de la data incidentului de care însuși David a fost tulburat (2 Samuel 6,8).

Pentru a înțelege ce anume s-a întâmplat pe „aria lui Nacor”, avem nevoie să examinăm legile privitoare la deplasarea chivotului legământului, acordând atenție amănuntelor istoriei și scopului acesteia:

1. Transportarea chivotului. Sanctuarul i-a însoțit pe israeliți de-a lungul călătoriilor lor. Fiind portabil, acesta era demontat și reasamblat în diferite locuri, conform itinerarului urmat de popor. Atunci când cortul era dez-asamblat, marele preot acoperea chivotul cu câteva dintre perdelele și învelitorile cortului și monta druggii pentru ca familia levitică a Chehatiților să îl poarte pe umeri (Numeri 4,5.6.15). Aceștia trebuiau să arate reverență și respect pentru lucrurile sfinte, ferindu-se să le atingă, pentru ca nu cumva să moară.

În vederea mutării chivotului, David a făcut ce a socotit că ar fi cel mai bine (1 Cronici 13,1-4). A făcut un car nou, a luat chivotul din casa lui Abinadab, acompaniind sărbătorește transportul acestuia spre noua locație (2 Samuel 6,3-5). Fiii lui Abinadab, Uza și Ahio, conduceau carul.

2. Incidentul. Textul biblic nu e clar cu privire la natura exactă a incidentului care l-a împins pe Uza să atingă chivotul. Textul sugerează că ceva s-ar fi întâmplat boilor. Poate că aceștia s-au împiedicat sau au ieșit din jug (înțelesul termenului ebraic *shamat* este incert), iar chivotul s-a clătinat. Imediat, Uza a întins mâna și „l-a apucat”. Dumnezeu a reacționat, lovindu-l pe Uza, care a murit pe loc. Textul ne oferă un motiv pentru drastica măsură luată de Dumnezeu: „Mânia Domnului a izbucnit împotriva lui Uza din cauza faptei lui ireverențioase” (vers. 7).¹

Aici este singurul loc în Vechiul Testament în care apare substantivul ebraic tradus prin „faptă ireverențioasă” (*shal*), sensul exact al acestuia fiindu-ne necunoscut. Faptul acesta i-a determinat pe unii specialiști să afirme că, în acest pasaj, probabil că avem de-a face cu o modificare de text. Aceștia preferă motivul prezentat în raportul paralel din 1 Cronici 13,10, și anume că „și-a pus mâna pe chivot”. În urma analizei lingvistice comparate, cercetătorii au sugerat că substantivul ebraic *shal* exprimă ideea de dispreț, inso-

lență și defăimare. În context, indică faptul că Uza a manifestat lipsă de respect față de Dumnezeu, prin mânguirea necorespunzătoare a unui simbol al sfintei Sale prezențe.

Este imposibil de stabilit starea mentală în care se găsea Uza atunci când a întins mâna ca să spijine chivotul. Cineva poate spune că era sincer în preocuparea lui pentru siguranța chivotului. În acest caz, Domnul descoperea poporului Său că scopul nu scuză mijloacele, El putând să își protejeze sfințenia și fără asistența noastră ireverențioasă (cf. 1 Samuel 6,1.2.7-9). Ar mai fi putut fi și faptul că, de vreme ce chivotul se afla în casa lui ani de zile, Uza ajunsese să îl privească cu prea multă familiaritate, pierzând ceva din respectul pe care ar fi trebuit să-l manifeste față de sfintenția lui. În orice caz, fapta lui Uza a fost un act de desacralizare.

3. Scopul narațiunii. Determinarea scopului narațiunii nu este o treabă ușoară. Necesită căutarea în text a unor indicii ale intenției scriitorului biblic în consemnarea episodului respectiv. Există câteva elemente în narațiune care ne ajută să identificăm aspecte ale scopului său principal.

Observați că David a fost surprins de moartea lui Uza și, în consecință, s-a temut de Domnul. Noul rege al Israelului avea nevoie să recapete un sens al măreției și puterii lui Dumnezeu, conștiința solemnității venirii în contact cu sfintenția Lui. Familiaritatea cu Dumnezeu nu presupune lipsa de respect față de El. Dumnezeu dorește să îl luăm în serios atunci când ne vorbește. Era de maximă importanță ca noul rege să învețe acest lucru. În următoarea ocazie, în care David porcede la mutarea chivotului, o face în conformitate cu instrucțiunile date de Dumnezeu (2 Samuel 6,12.13), dând astfel dovadă de adevărat respect față de El și voia Lui.

În al doilea rând, istoria morții lui Uza este urmată de istoria lui Obed-Edom. Simbolul prezenței divine în casa acestuia a adus binecuvântări din partea lui Dumnezeu. Când este luată în serios, prezența Lui devine o sursă de viață și binecuvântare.

Poate că avem nevoie să recuperăm conștiința sfintenției lui Dumnezeu, încetând a-L mai trata ca pe un „amic”. Arătăm respect pentru Creatorul și Răscumpărătorul nostru prin supunere față de voia Lui cea bună și plăcută.

¹ Toate textele biblice citate în acest articol sunt luate din New International Version.

Traducere de Cristina Ruță

Angel
Manuel
Rodriguez

directorul Institu-
tului de Cercetare
Biblică al Confe-
rinței
Generale

Adventist Review,
februarie 2004

ODIHNIȚI-VĂ , PUȚIN!

Sfânta Scriptură menționează că, după trimiterea celor doisprezece în primul tur misionar, ei s-au implicat într-o activitate atât de intensă, încât „n-aveau vreme nici să mănânce”. Sună așa de actual și de familiar. Supraaglomerarea cu multe activități a celor implicați în lucrarea Evangheliei încă există ca o sursă permanentă de epuizare. Mântuitorul a sesizat acest pericol la ucenicii Săi și le adresează chemarea: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin” (vezi Marcu 6,31-33). Invitația rămâne valabilă până astăzi. „Un predicator nu poate predica și vizita tot timpul, căci aceasta este o lucrare epuizantă”.¹ „Trebuie luate măsuri spre a îngriji de pastori sau alți slujitori credincioși ai lui Dumnezeu, care, expunându-se la lucru peste măsură pentru cauza Lui, se îmbolnăvesc și au nevoie de odihnă și de refacere...”²

Veniți și odihniți-vă!

Isus descrie lumea noastră, oboșită și derutată de atâta agitație, ca pe „o turmă fără păstor”, cu o nevoie disperată după cineva care s-o ducă „la pășuni verzi și la ape de odihnă”... Dar cum să primească ajutor satisfăcător prin niște slujitori oboșiți? De aceea să aplicăm invitația Mântuitorului mai întâi slujitorilor. O dată cu „sărbătoarea secerișului”, pastorii încheie, alături de cei mai mulți dintre membrii bisericii, o perioadă de eforturi evanghelice de maximă intensitate și solicitare. La fel ca ucenicii pe vremuri, și slujitorii de azi și-au pus „tot sufletul pentru a lucra spre binele oamenilor și aceasta i-a secătuit de puterea fizică și intelectuală”. Acum este de „datoria lor să se odihnească”.³ Îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu este prioritară. Cu toate acestea, uneori ne tentează justificarea religioasă a „scorului” cât mai mare, alteori „uităm” că, pentru a ne odihni, trebuie să avem după ce. Prin invitația adresată, Isus dorește să ne așeze în echilibru și să înlăture pericolul dependenței de activismul nostru. Eficiența este tributară alternanței, în echilibru, dintre

munca conștiințioasă și odihna pentru refacere fizică și spirituală.

Cu echilibru

Ideea de fond în legătură cu echilibrul, ce o vom păstra în minte ca slujitori, este că atât Isus, cât și ucenicii s-au confruntat cu situații speciale, când au lăsat odihna pe planul doi. În rest, viața de credință autentică, în echilibru, înseamnă să stăm mai întâi în prezența lui Dumnezeu, pentru comuniune și putere, apoi să lucrăm printre oameni. Dezechilibrul se produce uitând ideea de fond sau alunecând spre următoarele două extreme.

1. Prima ne împinge la atâta activitate, că nu mai distingem esențialul și prioritățile. Ea se definește prin implicarea în misiune, fără a sta mai întâi de vorbă cu Domnul misiunii. Când nu ne oprim să Îl ascultăm, de fapt Îi refuzăm lui Dumnezeu dreptul de a ne vorbi. Puterea Duhului Sfânt ne dă succesul în lucrare. „Poverile” misiunii sunt peste puterile noastre. Cum să le purtăm singuri? ⁴ Și cum să primim puterea, dacă nu căutăm, în liniște și rugăciune, refacerea la Izvorul puterii?

2. A doua tinde să ne țină departe de oameni. Devoțiunea neurmată de trăire în folosul semenilor nu este devoțiune, după cum rugăciunea pentru cei în necaz, neurmată de ajutor concret, nu e rugăciune. Numai părtășia cu Dumnezeu, fără contactul cu cei în dificultate este egoism. Mi-amintesc de slujitorul care și-a dat copilul afară din birou pentru a se ruga în liniște. Cu lacrimi amare, copilul care-și iubea tatăl și avea nevoie de mângâierea și încurajarea lui, aleargă la mama care îl consolează: „Liniștește-te, scumpule! Acum, tata meditează și se roagă să știe cum să-i iubească pe semenii!”

Revenind la ideea de fond, să mai spunem că, din milă pentru norodul necăjit, de multe ori Isus a acceptat să-i fie invadată intimitatea și a renunțat la odihna pe care o merita cu prisosință. Deci, spre a rămâne în echilibru, acceptând excepțiile,

Pavel Burlacu

secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Moldova

să savurăm pe îndelete concediul bine venit și așteptat mai ales de familiile noastre. Din câte cunosc, unii deja și l-au planificat să-l petreacă „astupând niște găuri financiare”. Avem multe nevoi nerezolvate. Cu toate acestea, pledez să luăm în seamă invitația Domnului la odihnă și refacere, mai ales că aceasta are și o altă precizare interesantă.

La o parte, într-un loc pustiu

Liniștea „pustiului” înseamnă „terapie” naturii. În natură, departe de agitația și forfota zilnică, pe lângă odihnă și relaxare fizică, putem medita. Putem coborî în noi înșine să analizăm raportul dintre ceea ce suntem și așteptările Celui care ne-a chemat. Timpul de meditație este „partea cea bună” care rămâne, definește personalitatea și „nu se va lua”, cum îi spunea Domnul Martei. Prin meditație, ne conturăm personalitatea culturală și spirituală. Culturală, fiindcă suntem ceea ce am rămas ca urmare a meditației, după ce ne-am debarasat de schela cunoștințelor obținute prin „citirea sau copierea altora”. Spirituală, fiindcă prin meditație se creează și se consolidează legăturile puternice cu Dumnezeu. Intrăm în Noul Legământ, lăsându-ne modelați de Duhul Sfânt. Principiile Evangheliei ne îmbibă ființa și devenim o Evanghelie „întrupată”¹ după modelul divin. Iar „întruparea” rămâne metoda de frunte a slujirii cu succes. A fost probată și oferită ca exemplu de Cel mai în măsură s-o facă.

Isus ne-ar fi putut vorbi din ceruri, seara și dimineața, pe un ecran oricât de mare. Ne-ar fi putut conecta la „internetul cerului” cu predici mari la „conservă” sau cu cele mai scilipitoare idei de prelucrat. Ne-ar fi putut prezenta, în Power Point, cele mai atractive imagini însoțite de efecte așa de „tari”, încât să rămânem „cu releul blocat”. Dar El a ales altceva: „S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de Har și de Adevăr și noi am văzut slava Lui...”² – o slavă pe

care a căpătat-o prin rugăciune și meditație zilnică la misiunea Lui. A stat 40 de zile în pustiu, iar la testul final, Cuvântul „întrupat” n-a fost impresionat de „ecranul”, care a făcut posibil să-I treacă pe dinaintea toată slava și tehnica lumii. Apostolul Pavel urmează același model al meditației în pustia Arabiei. Mai știm și pe alții. Să-i amintim doar pe Moise în pustie, pe David pe dealurile Bethleemului, pe Ilie și pe Ioan Botezătorul. Meditația dă pastorelui dimensiunea „întrupării” între semenii. Pentru Isus, aceasta a însemnat contactul zilnic și nemijlocit cu cei în nevoie și suferinzi. Mereu găsim scris: „I s-a făcut milă”, „și-a pus mâna” sau „a luat de mână”³ etc.

Pe noi, slujitorii de azi, cuprinși în vârtoarea tehnicii moderne, ne pândeste isпита de „a atinge” mai mult „butoanele” decât oamenii aflați sub un șir nesfârșit de lovituri. Ca slujitor „butonist” ai nevoie de ceva adrese „web-site” și de resurse financiare. Ca slujitor „întrupat” avem nevoie să fim singuri cu Duhul Sfânt, ca să primim putere, apoi să-i alinăm pe cei în suferință. Parafrazând principiul desprins din Mat. 6,33, am putea spune: căutați mai întâi „întruparea” pentru slujire, iar „butoanele” vi se vor da pe deasupra. În meditație, „singur la o parte”, constientizăm că lumea ce piere n-are prioritar nevoie de tehnică, oricât de performantă ar fi. Nici un bolnav în fază terminală, nici un tânăr rob de patimi lumești, nici cei descurajați sau cei cu probleme în căsnicie nu se vor înviora, cu toate „tehnicile” posibile. Ba, prin „tehnică”, mai transmitem și un alt mesaj. Redau din relatarea unui coleg, în dialogul său cu un copil, cea mai dureroasă imagine a slujitorului, în percepția tinerei generații: „Spre final, l-am întrebat ce vrea să devină când va fi mare. M-a privit cu ochii lui mari, inteligenți, și după un moment de gândire, mi-a răspuns: „Pastor!”. M-am bucurat și l-am întrebat de ce. Răspunsul aparent amuzant ar trebui să ne pună pe gânduri: „Pentru că are 'laptop' și poate juca jocuri oriunde dorește!”

Nu ne aliniem „non-tehnică”, dar un păstor milos al turmei Domnului, în relația cu oile încredințate, nu va pune un preț mai mare pe toată tehnica decât pe tradiționalul pix și carnet de notițe, necesare stocării de informații. Prin neatenție, computerul, această bijuterie modernă, și alte tehnici ne pot jefui de prețiosul timp de meditație. De aceea, odihna de „tehnică” devine tot mai necesară. „Avem nevoie de mai multă simplitate, de mai multă încredere și credință în Mântuitorul nostru.”⁴

Eu vă voi da odihnă

Ce făgăduință atractivă! Ne-o dă chiar Domnul. El înțelege nevoile noastre. Simpatizează cu noi. Ne poate da și odihna. Cu o condiție: „învățați de la Mine!” „El era cu totul dependent de Dumnezeu și în locul tainic al rugăciunii, căuta putere divină, ca să poată merge mai departe înarmat pentru datorii și încercări... În comuniunea cu Dumnezeu, El a putut să Se descurce de întristările care Îl zdrobeau. Aici, El găsea mângâiere și bucurie.”⁵ Acest loc să fie mereu și concediul nostru. Captivant este gândul că atunci când Îi urmăm sfatul, El împarte timpul cu noi, pune leac alinător pe inima rănită, învioră spiritul descurajat și ne întărește pentru a înfrunta încercările și greutățile așezate înaintea noastră. Cu cât vom învăța mai mult de la Isus, cu atât vom avea mai puțin stres și mai multă odihnă. Concediu plăcut, și prin binecuvântarea și odihna Domnului nostru Savaot, să ne întărim spre a înfrunta cu succes provocările următorului an evanghelic.

¹ Ellen White, *Evangeliism*, p. 660

² Ellen White, *Gospel Workers*, p. 426

³ cf. Ellen White, *Hristos, Lumina Lumii*, ed. 1981, p. 346

⁴ vezi Psalmul 68,19

⁵ vezi Psalmul 40,8; Evrei 8,8-10; 10,7-16.

⁶ cf. Ioan 1,14

⁷ vezi Mat 8,3, 15; 9,25, 36; 14,14; 18,27; Mc.1,31, 4; 6,34; 8,2, 23; Lc. 7,13; 8,54; 14,4 etc.

⁸ Ellen White, *Hristos, Lumina Lumii*, ed.1981, p. 349,

⁹ *Ibidem*

Coborâre în întuneric

Un chirurg adventist povestește o teribilă experiență a dependenței și a recuperării

Ziua aceea va rămâne mereu în amintirea mea ca una parțial neclară. Îmi amintesc senzația... Puteam să aud voci înfundate, venind de dincolo de zidul subțire. Podeaua de țiglă îmi ținea rece la picioare. Fumul de țigară era puternic. Era aceasta realitate sau coșmar? Ultimele 48 de ore păreau ca scoase dintr-un film de groază. Ieri eram chirurg, azi sunt dependent de droguri într-un centru de recuperare.

Totul a început în septembrie 2001. Mi-am rănit genunchiul în timp ce coboram de pe scara extensibilă din hambarul tatălui meu. Am alunecat de pe cea mai înaltă treaptă și am căzut, prinzându-mi și răsucindu-mi piciorul drept între trepte. Îmi amintesc de un puternic „troc”: durerea din genunchiul drept era intensă.

O dată dat jos de pe scară, mi-am examinat genunchiul. Primul meu gând a fost să sun la un prieten ortoped pentru o scurtă examinare în ziua următoare. Ziua următoare era însă marți, iar programul meu în sala de operații erau unul încărcat. Mi-am zis că tratasem multe asemenea leziuni în sala de operații, în perioada anilor de stagiatură. Odihnă... puțină gheață și ibuprofen i-ar veni de hac răniile mele.

Cu timpul, genunchiul a început să mă doară după mai multe ore de stat în picioare. Începusem să am probleme cu somnul din timpul nopții. M-am gândit din nou să apelez la unul dintre prietenii mei specialiști ortopezi, însă ulterior mi-am dezmințit acest gând: nu-mi puteam permite să fiu ținut pe pat, ca urmare a operației la genunchi.

Soluția părea destul de simplă. Aveam mostre de pastile de durere în spatele biroului meu. Nu este drept – din punct de vedere legal sau etic – ca un doctor să se trateze pe el. Curând însă, am ajuns să înghit două pastile pentru înlăturarea durerii la sfârșitul zilelor lungi de operație. Aceasta va dura doar câteva zile, mi-am zis. De îndată ce programul îmi va permite, mă voi ocupa de mine, voi respecta tratamentul de care am nevoie, mă voi odihni.

La început, luam pastilele doar când nu eram de gardă. Era minunat să nu simți durere noaptea, și m-am odihnit bine pentru prima dată de luni de zile. Am remarcat de asemenea că, în momentul în care luam aceste medicamente, simțeam că durerea îmi era înlăturată, eram mult mai energic.

Părea că fac mai multă treabă în gospodărie. Eram pur și simplu în al nouălea cer. Experimentam acea stare de beatitudine, pentru care substanțele narcotice sunt atât de faimoase.

După ce au trecut mai multe zile, m-am confruntat din nou cu o situație stresantă. Am din nou nevoie de ceva pastile, m-am gândit. M-am felicitat însă că n-am luat niciodată pastile dimineața înainte de a-mi vedea pacienții.

Mă gândeam că în continuare sunt capabil să dețin controlul asupra acestor droguri. A urmat apoi o săptămână în care eram de gardă și m-am convins că nu aveam nevoie de pilule în timpul serviciului. Dar în cea de-a patra zi, se părea că acuzam simptomele unei gripe îngrozitoare, că aveam o temperatură urâtă și toate deodată. Începuse să-mi curgă nasul, încheieturile mă dureau, îmi pierise pofta de mâncare. Experimentam primul stadiu al sistării substanțelor narcotice, dar n-am putut să recunosc asta.

De îndată ce săptămâna de serviciu a luat sfârșit, am început iar să iau pastile, felicitându-mă că le-am abandonat toată săptămâna. Cum aş putea avea probleme cu abuzul de substanță? Fusesem crescut să nu utilizez alcoolul sau tutunul. Am fost vegetarian. Eram familiarizat cu principiile unui stil de viață sănătos. Părea imposibil că aş putea avea o problemă cu drogurile.

Cum săptămânile treceau, numărul pastilelor de durere păreau să-mi asigure același efect scontat. Prioritară nu era înlăturarea durerii, ci stare de euforie pe care mi-o dădeau. Când nu le administram, deveneam melancolic, dezamăgit. Știam că ceea ce fac este greșit, dar nu știam încotro să mă îndrept spre a-mi găsi ajutorul. În repetare rânduri, mi-am promis că am să încetez, dar nu respectam angajamentul luat.

Lună după lună, cazurile care solicitau operație s-au înmulțit, astfel că programul meu a devenit încărcat. „Poate problema mea nu-i chiar așa de gravă”, îmi spuneam. Dar colegi de-ai mei mă întrebau de mai multe săptămâni dacă mă simțeam bine. „Pari epuizat”, îmi spuneau. Și atunci mă gândeam ceva despre cum voi țopâi eu din nou după o vacanță bună.

Dar situația de acasă era mai gravă. În fiecare seară, în timp ce-mi parcam mașina, abia dacă mai aveam energie să cobor din ea și să intru în casă. De mai multe săptămâni, refuzam să servesc cina. Ochii îmi erau adesea

Jeff Stillwell

pseudonim

*Adventist Review,
noiembrie 2003*

roșii, tulburi, congestionați de parcă aș fi suferit de o boală teribilă. Era adevărat – muream puțin câte puțin din cauza dependenței.

Îmi era mai bine când luam mai multe pastile. Pe viitor va fi mai bine, îmi spuneam, atâta timp cât voi putea să obțin mai multe pastile.

Simptomele retragerii acestor substanțe din consum erau acum severe. O importată vacanță se apropia și nu eram de serviciu. Mi-am plănuir din nou să scot medicamentele din folosință, luând în loc calmante care să diminueze/tempezeze aceste simptome și... să scap de droguri.

Într-o dimineață de vacanță, am luat calmante și am fost atât de somnoros, încât toată ziua am dormit pe canapeaua din sufragerie. Familia mea a început să-mi pună tot felul de întrebări dure, însă i-am asigurat că am nevoie de această vacanță pentru a mă odihni. Totuși, ziua următoare, mi-am administrat din nou calmante. Nu puteam umbla fără să mă împleticesc, iar vorbirea îmi era neclară. Eram epuizat, frânt. Am lăsat în cele din urmă familia să mă ducă într-un centru de recuperare.

În următoarele zile, am vorbit îndelung cu alți pacienți – alți specialiști în domeniul sănătății, care, de asemenea, au experimentat „prăbușirea”. Eram plasat într-un grup de recuperare de 30-40 de alți profesioniști ai sănătății, și încă mă simțeam îngrijorat...

Tratamentul a fost multilateral, continuu și extrem de intens. Zilele noastre erau amănunțit planificate: terapie de grup, terapie individuală, terapie pentru înlăturarea durerii, a stresului, prevenirea colapsului, seminarii de sănătate..., terapie prin artă, terapie nutriționistă, terapie cu ajutorul familiei (care reunea membrii familiei), „grupul bărbăților” și un număr de programe educaționale și de exerciții. Un mic grup condus de terapeutul meu se întâlnea în fiecare zi a săptămânii pentru mai mult de patru ore pe zi. Pentru terapie individuală, mă întâlneam cu câțiva terapeuți o oră sau două pe săptămână.

În câteva zile, mi-am dat seama cât de mult m-am apropiat de colegii mei de cameră și de perso-

nalul care se îngrijea de recuperarea mea. Când oamenii trec prin astfel de perioade grele, o legătură cum nu e alta se încheagă între ei. Am descoperit un grup de oameni care mă admirau pentru omul dinăuntru – oameni care au văzut în mine ființa umană cu calități care merită salvate. În întâlnirile grupului de sprijin, am auzit multe despre „Puterea de sus”, iar aceasta nu a făcut decât să-mi producă simțăminte de vinovăție și confuzie. Ca adventist de ziua a șaptea, avusesem această putere toată viața mea. Cum aș putea avea probleme cu dependența atâta timp cât Îl aveam pe Dumnezeu în viața mea. Fusesem hirotonit diacon la vârsta de 14 ani, ca fiind cel mai mare în... De ani de zile, țineam Școala de Sabat și predicam de multe ori, ca slujbaş, în comunitatea mea. Dacă Puterea de sus era singurul lucru de care aveam nevoie, de ce am avut probleme legate de dependență în viața mea?

Am început să mă rog Domnului din nou, acordându-I mai mult timp în fiecare zi. Am învățat că trebuie să iau o decizie care să-mi îndrepte dorința și întreaga mea viață sub scutul Său protector.

După prima lună de tratament, mi s-a aprobat să mă întorc acasă pentru un sfârșit de săptămână de-a lungul căruia se cerea să particip la întâlnirile grupului de sprijin în fiecare seară. Într-o noapte, însă o furtună puternică m-a împiedicat să merg în siguranță la întâlnirea cu grupul. M-am întrebat ce să fac. Apoi, mi-am amintit de bucata de carton de mărimea unei cărți de credit pe care o purtam, era de fapt o schiță a celor 12 pași ai întâlnirii grupului. Mi-am adunat membrii familiei în jurul șemineului și le-am explicat că vom avea o reuniune de familie. Am deschis seara cu o rugăciune. Apoi am citit cu voce tare familiei cei 12 pași și am discutat cum ajută aceștia. Le-am explicat copiilor mei că unul din lucrurile pe care le fac când sunt plecat e să particip și la întâlniri cum este aceasta. Le-am explicat că dependența are mai multe forme și aceasta, potrivit

geneticii, demonstrează că oricine poate deveni dependent de substanțe chimice. Am discutat despre modul cum fiecare dintre ei mă poate ajuta să mă refac. Le-am mai explicat cât de important este pentru mine să vorbesc cu oameni care au avut aceeași problemă și care au ieșit victorioși. Acesta este motivul pentru care urmez astfel de întâlniri și de aceea voi avea nevoie de suportul lor continuu, pe viitor.

M-am reîntors în centrul de recuperare, încrezător în vindecare.

Adesea era foarte dificil să abordez aspecte din viața mea care mă dureau, dar zi după zi, suferința emoțională a început să dispară. Încetul cu încetul, am ajuns să înțeleg căile prin care pot să înlocuiesc simțăminte ca: dușmănie, ură, singurătate, eșec, autocompătimire cu încrederea. Aceasta îmi dădea putere să aud cum alții s-au luptat cu probleme similare. Unii se confruntau cu îngrozitoare suferințe acasă, alții aproape că-și pierduseră familiile. Începusem să realizez cât de binecuvântat eram. Soția mea mă încuraja zilnic și zi de zi se ruga pentru mine. Pastorul meu a călătorit sute de mile doar pentru a se întâlni cu mine, a mă încuraja și a ne ruga împreună. Primeam foarte multe cărți de vizită sau scrisori de la prieteni întorși acasă.

Genunchiul rănit, care a declanșat acest ciclu al dependenței, a fost îndreptat pe cale chirurgicală pe timpul acestui program de recuperare. La fiecare stadiu al recuperării mele, am discutat cu fiecare doctor, inclusiv cu cel anestezist, și am făcut planuri în ceea ce privește tratamentul fără substanțe narcotice.

Acum mă trezesc în fiecare dimineață fără a ști ce-mi va aduce viitorul pe plan personal sau profesional. Învăț să iau fiecare zi ca pe un dar al Puterii de sus, al Domnului, care a fost mereu alături de mine. Prin puterea Lui și cu sprijinul și încurajarea neîncetată a acelora care mă iubesc, această călătorie întunecată mă va conduce către un punct în care voi fi sănătos atât fizic, emoțional, cât și spiritual.

Traducere de Ioana Goga

Atingerea maestrului

Madi avea emoții. Se angajase să citească o poezie pentru copii, în cadrul momentului destinat lor, în ora de serviciu divin. Numai gândindu-se la lucrul acesta o apucau fiorii.

– De ce oare am promis? s-a tânguit ea.

– Ce să promiți? a întrebat-o mama care trecea pe lângă dormitor.

– Împreună cu alți juniori, am promis să susținem un mic program pentru copii la începutul serviciului divin. Corina va cânta la vioară de la balcon, Marius îl va interpreta pe licitator, iar eu trebuie să citesc asta, a spus ea, arătându-i mamei poezia.

– Atingerea maestrului... Hm. Îmi aduc aminte de ea, a spus mama. Îmi place. Citește-o de mai multe ori, până o s-o înțelegi; aunci o vor înțelege și cei ce te ascultă, a sfătuit-o ea pe Madi, îmbrățișând-o.

După ce mama a ieșit din cameră, Madi a citit poezia încă o dată. S-a rugat: „Isuse, nu vrei să mă ajuți?” Când a ajuns acolo unde se spune că vioara a fost mai valoroasă după ce a atins-o maestrul, s-a oprit și a citit încă o dată. „Așadar, crezi deja că sunt valoroasă?” a murmurat ea. „Tot ce trebuie să fac este să Te invit în viața mea și mă vei ajuta să fiu o binecuvântare pentru alții.”

În Sabat, Madi era pregătită. Citise poezia de foarte multe ori. S-a ridicat în picioare și a început liniștită să citească. Era încurajator pentru ea să-și imagineze că Isus Se afla la balcon. Iată poezia pe care a citit-o:

Atingerea maestrului

Era speriată și zdrobită, iar licitatorul

Nu prea credea că merită

Să piardă prea mult timp cu vioara,

Dar a ridicat-o zâmbind.

„Oameni buni, ce vă ofer?” a strigat el.

„Cine începe oferta?

Un dolar – un dolar – apoi doi,

numai doi –

Doi dolari, cine dă trei?

Pentru trei – însă nu –

Din spatele sălii, un bărbat grizonat

A venit în față și a luat arcușul.

Apoi, după ce a șters praful de pe

vechea vioară

Și a acordat corzile,

A cântat o melodie curată și dulce

Ca un colind de îngeri.

Muzica a încetat, iar licitatorul,

Cu glas înduioșat, a spus:

„Cât îmi oferiți pentru această vioară veche?”

Și a ridicat-o împreună cu arcușul.

„O mie de dolari – cine oferă două?

Două mii – cine oferă trei?

Trei mii o dată – trei mii de două ori –

Se încheie – s-a sfârșit” a spus el.

Oamenii au ovaționat, însă unii dintre ei s-au mirat.

„Nu înțelegem.

Ce i-a schimbat valoarea?”

Răspunsul a venit îndată:

„Atingerea maestrului”.

Mulți oameni cu viața dezacordată,

Zdrobiți și înfricoșați de păcat,

Sunt măsurați drept ieftini de către cei mulți,

Ca și vioara aceea veche.

Se opresc la masa vinului și a jocului,

Apoi merg mai departe:

Se sfârșesc – aproape s-au sfârșit!

Însă vine Maestrul, iar mulțimea

neînțeleaptă

Nu poate pricepe

Valoarea unui suflet

Și valoarea care răsare

Din atingerea Maestrului.

de Myra Brooks Welch

Bonnie Walker

Adventist Review,
mai 2004

Traducere de Oana Pascu

Ora familiei

– Interesați-vă dacă puteți citi această fabulă la biserică, așa cum au făcut Madi și prietenii ei. Puteți folosi un fond muzical.

– Repetați bine textul. Mesajul este: Atingerea lui Isus ne face prețioși.

– Spuneți-i „licitatorului” să ridice o vioară la momentul potrivit. Dacă dorește, poate învăța și recita cuvintele sale din fabulă.

Admitere

Pentru anul școlar 2004-2005, **Liceul Teologic Adventist din București** pune la dispoziția celor interesați următoarea ofertă educațională:

- 1 clasă filiera teoretică, profil real, specializarea matematică-informatică – 28 locuri;
- 1 clasă filiera teoretică, profil uman, specializarea filologie – 28 de locuri;
- 2 clase filiera vocațională, profil teologic, specializarea teologie – 56 de locuri;

Precizăm că pentru fiecare clasă s-a aprobat câte 2 locuri pentru elevii rromi.

Înscrierea la filiera teoretică se va face, pentru elevii din provincie, la un centru de înscriere din București, care va fi desemnat ulterior de Inspectoratul Școlar al Municipiului București. Elevii vor fi repartizați computerizat, conform mediei de admitere și opțiunii din fișa de înscriere. Pentru profilul teologic, înscrierea se va face la secretariatul Liceului Teologic Adventist, cu sediul în șos. Vitan Bârzești, nr.11, sec. 4, în perioada 23-25 iunie.

Elevii vor susține un test scris la religie, având ca tematică „Viața și activitatea Domnului Hristos în Evanghelii”, în data de 27 iunie.

Informații suplimentare se pot obține la telefonul 021/3345015.

Liceul Teologic Adventist din Craiova funcționează cu două grupe de grădiniță a câte 25 copii, 4 clase primară și 7 clase de liceu. Pentru anul școlar 2004-2005, școala noastră pune la dispoziția celor interesați următoarea ofertă educațională:

– începând cu anul școlar următor, se înființează clasa a V-a de gimnaziu.

– filiera vocațională, profil teologic – 28 locuri, înscrierea se va face la secretariatul școlii.

– filiera teoretică, profil real, specializarea matematică-informatică – 28 locuri; înscrierea se va face la Centrul Județean de Admitere, conform programului de repartizare computerizată, codul clasei fiind 184.

Înscrierile pentru filiera vocațională vor avea loc în perioada 23-25 iunie 2004. Interviu sau proba de verificare a cunoștințelor biblice (Evanghelii) – în funcție de numărul de înscrieri – va avea loc în data de 28 iunie 2004.

Înscrierea pentru filiera teoretică se va face conform programului național.

Mai multe informații puteți afla la numărul de telefon: 0251596355 sau fax: 0251433305. Adresa noastră este: Craiova, str. Pașcani, nr. 28, jud. Dolj (în curtea Liceului Industrial de Chimie).

Liceul Teologic Adventist din Cluj are disponibil, pentru anul școlar 2004-2005, următoarea ofertă educațională:

– filiera vocațională, profil teologic – 28 locuri, pentru care înscrierea se va face la secretariatul școlii.

Înscrierile pentru filiera vocațională vor avea loc în perioada 23-25 iunie 2004. Interviu sau proba de verificare a cunoștințelor biblice – în funcție de numărul de înscrieri – va avea loc duminică, 27 iunie 2004, ora 11.

Mai multe informații puteți afla la numerele de telefon: 0264.167.698 sau 0722.977.002. Adresa noastră este: Cluj-Napoca, str. Câmpului Micro II/2, jud. Cluj, 400664.

Gheorghe Modoran, director, Departamentul Educație

Tabără de sănătate și familie

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia, împreună cu Centrul de Educație pentru Sănătate și Asociația Sănătate și Temperanță organizează Tabăra de sănătate și familie, la Hotelul Alex, Câmpulung-Moldovenesc, în perioadele: 18-25 iulie și 1-8 august 2004 și Tabăra de copii „Gândește Cutezător!”, în perioada 25 iulie-1 august.

Costul Taberei de sănătate este de 2.700.000 de lei pentru adulți și 1.700.000 de lei pentru copiii sub 10 ani. Pentru apartamente, prețul este de 3.000.000 de lei de persoană. (3 apartamente)

Prețul Taberei de sănătate include: cazare, masă (meniu vegetarian), seminarii medicale și de familie, clase de gătit, gimnastică, expoziție de sănătate și materiale de specialitate.

Servicii oferite: teste computerizate (vârsta inimii, riscul de infarct miocardic, vârsta biologică), clase de gătit, determinarea indicelui de grăsime corporală, consultații, seminarii de familie.

Servicii opționale (oferite contra cost): determinarea glicemiei și a colesterolului, masaj, o excursie în Munții Rarău și vizitarea altor puncte turistice din zonă.

Tabăra de copii „Gândește Cutezător!”

Perioada: 25 iulie – 1 august. Costul taberei este de 1.800.000 lei. Vârsta 12 – 16 ani. Costul taberei de copii este de 1.800.000 lei.

Dacă vrei să «gândești cutezător», dacă dorești să petreci o vacanță de neuitat, dacă vrei să-ți faci noi prieteni și să înveți sau să-ți îmbunătățești limba engleză, vino la tabără.

Aici te vor aștepta tineri din mai multe țări din Europa. Ei doresc ca, prin jocuri și activități recreative, trasee montane și focuri de tabără, plus multe alte surprize, să-ți ofere ceea ce ai nevoie:

O SĂPTĂMÂNĂ DE BUCURIE ȘI AVENTURĂ
Rezervări și informații suplimentare:

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă România
O.P. Ceuașu de Câmpie, Cod 547144, jud. Mureș

Tel : 0265-324-010, e-mail: herghelia@rdslink.ro

Teodora Goran, director, Departamentul Sănătate și Temperanță

Maranatha 1979-2004 – Reîntâlnire peste ani

Toți foștii membri ai formației corale „Maranatha”, care și-a desfășurat activitatea în perioada 1978-1983, sunt invitați în mod cordial la reîntâlnirea de peste ani, programată să aibă loc între 10-12 septembrie 2004 (la Moeciu), cu prelungire până în Sabatul din 17 septembrie (programe muzicale în București). Dorința noastră este să fim împreună cu această ocazie.

Pentru informații și confirmarea prezenței:

- Gabriel Achim: telefon fix 021-648 51 34 non stop; telefon mobil 0740-120 118
 - Nadia Safta (Voinea): telefon serviciu 021-490 8590; e-mail nadia_amiro@yahoo.com
- Organizatori: Dorel Neacșu, Gabriel Uță, Gabriel Achim și Nadia Safta

Ceremonia de la Capitol Hill

Cu ocazie ceremoniei de la Capitol Hill, din 7 aprilie 2004, Dr. John Graz, secretarul general al asociației Libertate Religioasă Internațională și director al Departamentului Libertate Religioasă la Conferința Generală, a nominalizat și apreciat activitatea Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Bisericii Adventiste din România. „Pastorul Viorel Dima a făcut o lucrare foarte bună în promovarea libertății religioase în România. Energia și viziunea lui constituie un model pentru ceea ce noi putem realiza pentru cauza libertății și a demnității umane.”

Propunere de proiect

Înființarea Asociației Profesionale Adventiste în domeniul social (APAdS)

Obiectivele proiectului:

- reunirea persoanelor care au diplomă de licență și profesează în domeniul științelor socio-umane; (pedagogie, psihologie, asistență socială, sociologie);
- alegerea numelui acestei asociații și înregistrarea ei oficială;
- alcătuirea unei baze de date necesare pentru transmiterea eficientă a informațiilor;
- facilitarea cunoașterii reciproce, elaborarea unor proiecte comune etc;
- programarea unor întâlniri anuale (congrese, simpozioane), în care să existe un schimb de experiență, comunicări științifice, întâlniri cu specialiști străini etc.

Perioada: 1-3 octombrie 2004

Locul desfășurării: Institutul Teologic Adventist, Cernica, jud. Ilfov

Detalii vor fi oferite în numărul următor al „Curierului Adventist”.

Persoana care poate fi contactată și înscrieri:

Lect. univ. drd. Gili Bărbulescu, Facultatea de Teologie – Asistență Socială, I.T.A., Cernica, Ilfov; tel. 0745.148.128

Proiectul se desfășoară sub egida Uniunii Române și va avea tot sprijinul organizațiilor similare adventiste din străinătate.

Lucrările

Adam Engelhardt

a încetat din

viață la data de 8 martie 2004. La 24 mai 1926, părinții romano-catolici, Francisca și Ludovic Engelhardt din localitatea Sintea Mare, jud. Arad, dau naștere la cel de-al doilea copil, Adam. De la o vârstă fragedă, a rămas orfan de tată, iar la numai 18 ani este deportat împreună cu sora lui mai mare în Rusia, la „Lagărul Morții”.

După trei ani, se întoarce acasă, cu sănătatea șubredă, bolnav. A fost o minune, deoarece numai un sfert din cei deportați acolo s-au mai întors. În 1950 se căsătorește cu Paulina Valea. În 1960 devin membri ai Bisericii Adventiste. Dumnezeu îi binecuvântează cu trei copii, Paulina, Adam și Francisc. În ciuda încercărilor din viața sa, Dumnezeu îi dă putere pentru a întreține familia. Cu mama bolnavă, orfan, având proprietăți

confiscate la întoarcerea în țară, a muncit din greu. Iubea florile, păsările, animalele. Era floricultor. În 1997 a suferit un accident cerebral vascular, care îl imobilizează la pat. Astfel cunoaște neputința și dependența, mai ales de soție. Ea a fost alături de el până la moarte, îngrijindu-l cu credincioșie și devotament. Psalmi 3,5; 4,8.

Steliana Aldescu, născută în orașul Ploiești, la 7 iulie 1913, s-a stins din viață în ziua de 10 martie 2004. A fost cunoscută sub numele de sora Dodu, nume moștenit de la pastorul Dodu, fostul soț activ în lucrarea de evanghelizare. Ca păstorită, a simțit datoria să fie lângă soțul ei zi și noapte, fiind o bună ospitalieră pentru toți cei ce aveau nevoie să mențină sus stindardul Evangheliei.

A fost condusă la locul de odihnă cu speranța întâlnirii mântuitorului în dimineța învierii.

Laurențiu Păun (25 martie

1947 – 29 ianuarie 2004), născut în comuna Săcele (CT), în familia Păun Iordache și Elena, este primul copil dintre cei opt copii crescuți în temere de Dumnezeu, iar în 1965, Laurențiu încheie legământ cu Dumnezeu, prin botez. În 1970, se căsătorește cu Rebeca Păsila și împreună sunt binecuvântați cu doi copii – Silviu și Corina-Manuela. Slujește de tânăr în comunitatea Vadu (CT), ca diriginte de tineret și prim-diacon, iar din 1982, ca prezbiter.

În seara zilei de 29 ianuarie 2004, își cheamă familia la ultimul altar familial și discută, își cer iertare, se roagă, iar el își încredințează familia în mâna Domnului, fiind conștient de vremurile care urmează.

Răpus de o suferință nemiloasă care l-a măcinat din 1985, în noaptea de 29 ianuarie 2004 închide ochii, așteptând ziua învierii.

Am fost în temniță

**Adrian
Bocăneanu**

președinte,
Uniunea Română

Nu știm că Domnul Isus ar fi fost vreodată în închisoare. Dacă ar fi fost, cauzele ar fi fost onorante pentru El. Așa că, gândim noi, ar fi fost un privilegiu să aflăm că El este întemnițat. Imediat am fi mers să-L vizităm. Dacă conducerea închisorii ar fi permis, ar fi fost un pelerinaj permanent la celula lui Isus. În felul acesta, ar fi fost foarte ușor să ne facem datoria față de cei întemnițați. Fiecare dintre noi ar fi avut de vizitat o singură persoană, și aceea condamnată pe nedrept!

Desigur, realitatea este alta. Populația închisorilor este egală cu cea a unui oraș. Deși există oameni închiși pe nedrept, cei mai mulți nu se pot mândri cu acest titlu de noblete. Păcatul, neputința, disperarea și chiar perversitatea îi fac să fie disprețuiți, temuți, ocoliți. Nu este nici o glorie să vizitezi oameni în închisoare.

Totuși, aceasta este ceea ce Isus a făcut cu mine și cu dumneavoastră. Când El a venit la noi, a fost ca și atunci când „S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare” (1 Pet. 3,19). Dacă El nu ar fi pătruns aici, despre întreaga omenire s-ar fi spus: „A ajuns... o închisoare a oricărui duh necurat” (Apoc. 18,2). Dacă suntem liberi, dacă avem demnitate și dacă sperăm în viața veșnică, este pentru că El a venit și a luptat să ne elibereze: „Da, zice

Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta...” (Is.49,25).

Isus ne invită să ne alăturăm Lui și să mergem la cei din temnițe. Nu este ceva care să aducă satisfacții imediate sau prestigiu. Lucrarea în închisori își are riscurile, dezamăgirile și greutățile ei. Dar este o slujire a Evangheliei de cel mai înalt grad – cultivând modestia, răbdarea, iubirea necondiționată și credința.

Isus ne invită să ne alăturăm Lui și să dăm șansa reală a unui început celor care ies din temnițe. Fără iertare, speranță și încredere, aceștia sunt mai rău întemnițați după ce ies din temniță decât în timpul condamnării. Acolo erau în societatea condamnaților, cu regulile și tiparele ei. Ieșind, sunt tratați ca un corp străin. Simt că ar face bine să nu stea printre noi. Așa că nu puțini se întorc în singurul loc de pe lume care îi așteaptă.

Avem foarte mult de făcut, ca să împlinim cele scrise de profet: „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug” (Is.58,6). Unde? Cum? Cine o poate face? Informațiile și interviul care urmează conțin răspunsuri și încurajări pentru cei care vor să-L însoțească pe Isus într-o vizită în temniță.

Penitenciare în care se lucrează:

- Filiala Banat: Arad 1, Arad 2, Timișoara, Oradea
- Filiala Moldova: Bacău, Botoșani, Galați, Iași, Tg. Ocna CRM, Tg. Ocna Spital, Vaslui
- Filiala Muntenia: Brăila, Mărgineni, Ploiești, Rahova, Tichilești, Târgșor
- Filiala Oltenia: Craiova-minori, Craiova-majori, Pitești, Tg. Jiu, Drobeta Tr. Severin
- Filiala Transilvania – Nord: Aiud, Baia Mare, Bistrița, Cluj Napoca, Gherla, Satu Mare
- Filiala Transilvania de Sud: Codlea, Miercurea Ciuc

Penitenciare în care se vor deschide sau redeschide puncte de activitate:

- Filiala Banat: Deva
 - Filiala Oltenia: Pelendava
 - Filiala Transilvania de Nord: Dej
- Nr. de voluntari: 400
Nr. de deținuți asistați: 50.000

Programe derulate:

- Program național „Educație și morală în penitenciarele din România 2004”. Planul tematicii abordate: a) pentru minori / tineri: Cele mai frecvente boli și mijloacele de prevenire; Nume și caractere – subiecte religioase; b) pentru femei: Sănătatea ta; Codul bunelor maniere; Figuri din istoria biblică; c) pentru bărbați: Codul bunelor maniere, Sănătatea ta; Istoria faptelor apostolilor;
- Consilierea deținuților în cadrul proiectului „Program de Informare, Consiliere și Orientare Profesională” în parteneriat cu Asociația PAEM Arad (67 persoane) și continuarea asistenței după eliberare (23 persoane);
- Organizarea clubului Hobby (Arad, 10 persoane);
- Organizarea unui grup vocal-instrumental (Bistrița);
- derularea programului „Galileanul” (Galați, Brăila, Târgu Ocna);
- concursuri pe diferite teme (Bacău, Baia Mare);
- curs antifumat (Târgșor – 20 femei au renunțat la fumat).

A. Care sunt activitățile pe care le desfășoară Serviciul Umanitar pentru Penitenciare (S.U.P.)?

Ioan Rusneac, director executiv național: De trei ani, avem un program aprobat anual de Direcția Generală a Penitenciarelor (D.G.P.), prin care oferim instruire specifică pentru minori/tineri, femei și majori. Acesta este programul de bază, care se desfășoară în toate penitenciarele unde activăm. În plus, există multe inițiative locale prin care se organizează evenimen-tele cu ocazia sărbătorilor religioase. În afara programelor religioase (cântări, versuri, prezentări biblice), se oferă deținuților alimente, îmbrăcăminte, efecte personale. Un alt gen de activități îl constituie cursurile de calificare în diverse meserii. De asemenea, în câteva penitenciare, am pus la dispoziția conducerii casete video și audio cu prelegeri religioase (Galileanul, Vremea împăcării etc.), care au fost difuzate pe rețeaua internă a penitenciarului respectiv. În ultimii doi ani, au apărut patru reviste scrise de deținuți, iar S.U.P. ajută la tipărirea și distribuirea acestor reviste.

B. Ce calificare trebuie să aibă voluntarii care doresc să activeze în cadrul S.U.P.?

Valeriu Petrescu, președinte național: Prima și cea mai importantă calificare este dragostea pentru oameni. În protocolul încheiat cu D.G.P., nu se specifică necesitatea ca voluntarii să aibă o anumită calificare. Totuși, cei care au cunoștințe în domeniul psihologiei, pedagogiei, teologiei pot fi extrem de eficienți în această activitate. Când cineva dorește să devină voluntar S.U.P. este instruit cu privire la specificul activității în penitenciare, este informat despre regulamentele penitenciarelor, în așa fel încât activitatea noastră să se poată desfășura în cele mai bune condiții.

C. Vă confrunțați cu dificultăți în dezvoltarea activității S.U.P. și, dacă da, care sunt acestea?

Valeriu Petrescu: Trebuie să spunem că există o deschidere totală din parte D.G.P. și din partea majorității conducerilor penitenciar-elor pentru activitățile organizației noastre. Este adevărat că ici și acolo, în mod izolat, apar dificultăți în relațiile dintre S.U.P. și unii cape-

lani ai penitenciarelor. Dar dificul-tatea majoră constă în faptul că sunt din ce în ce mai puțini membri ai bisericii care doresc să activeze în acest domeniu. Anul trecut, la Tg. Mureș, a fost invitat reprezentantul Serviciului educativ din peniten-ciarul Tg. Mureș pentru a prezenta în Biserica Adventistă activitatea S.U.P. și pentru a sprijini acțiunea de recrutare de noi voluntari. Din păcate, răspunsul n-a fost cel așteptat.

D. Am auzit că există în unele penitenciare deținuți care s-au declarat adventiști și care doresc să fie botezați.

Nicolae Șerban, director execu-tiv, Filiala Oltenia: Este adevărat. În penitenciarul din Craiova există o grupă organizată de deținuți care s-au declarat adventiști și au cerut bisericii din Craiova să fie asistați religios. De câțva timp, această grupă participă în fiecare Sabat, în mod regulat, la servicii divine organizate în penitenciar cu sprijinul Bisericii Adventiste din Craiova. Câțiva dintre ei au solicitat să fie botezați și, în curând, va avea loc acest eveniment, primul de acest fel din țara noastră. Dar, în luna martie, în comunitatea Craiova, s-au botezat trei foști deținuți. De altfel, nu este singura comunitate în care au fost botezați foști deținuți. Există o mulțime de experiențe extraordinare, care arată că pentru Dumnezeu nu există nici gratii, nici alte piedici pentru a schimba viețile oamenilor.

E. Cum este privită activitatea S.U.P. de către personalul din penitenciar?

Mihai Enea, director executiv, Filiala Moldova: În filiala noastră, am putut observa o schimbare trep-tată, dar spectaculoasă de atitudine a personalului din penitenciarele unde activăm. Dacă la început erau indiferenți, pe măsură ce au asistat la derularea programelor și activi-tăților noastre, au devenit din ce în ce mai interesați, au început să aprecieze efectul activității noastre a S.U.P. ra deținuților, astfel încât acum sunt extrem de doriți să colaboreze cu noi. Conducerile câtorva penitenciare ne solicită diversificarea și amplificarea activităților pe care le desfășurăm pentru deținuți.

George Uba, președinte, Filiala Muntenia: Anul trecut s-a întâmplat un lucru neașteptat. Am fost solicitați să pregătim programe pentru personalul penitenciarelor, ceea ce arată că activitățile S.U.P. sunt nu doar acceptate, ci apreciate ca fiind folositoare și interesante. Ni s-a cerut să pregătim prezentări din domeniul controlului stresului, al vieții de familie, al sănătății.

Gabriel Dragoș, președinte, Filiala Banat: Anul acesta am organizat în penitenciarul din Arad o expozi-ție de sănătate, care s-a bucurat de un succes peste așteptările noastre. Ni s-a cerut să mai organizăm astfel de activități și toate cadrele din penitenciar au fost încântate de ser-viciile pe care le-am oferit cu ocazia aceasta.

F. Care sunt planurile S.U.P.?

Ioan Rusneac, director executiv național: Dorim să promovăm mai mult activitatea noastră în bisericile din întreaga țară pentru a putea recruta cât mai mulți voluntari. Am început o colaborare fructuoasă cu filialele Amicus și dorim să o dezvoltăm cât mai mult, pentru că membrii Amicus constituie o cate-gorie deosebit de valoroasă pentru activitățile S.U.P. Vrem să facem mai mult și pentru familiile deținuților și credem că este nevoie de o mai mare implicare a bisericilor locale în acest gen de activitate.

Aș vrea să amintesc două aspecte speciale care deschid o altă direcție de acțiune pentru S.U.P. La Arad, fr. Costache Cataramă, voluntarul cel mai activ și cu cea mai îndelun-gată activitate, găzduiește la dânsul acasă patru-cinci foști deținuți, pe care îi ajută să învețe o meserie în domeniul construcțiilor sau în lucrări agricole, le caută loc de muncă, sprijinindu-i în felul acesta să se integreze în societate. Anul trecut, Filiala Muntenia a cumpărat o proprietate la Buciumeni, jud. Dâmbovița, și a început construirea unui centru de resocializare pentru foști deținuți.

Credem că Biserica noastră ar putea face mult mai mult pentru a-i ajuta, la ieșirea lor din penitenciar, pe acei deținuți care au hotărât să-și schimbe viața. Aceasta este o împli-nire directă a misiunii bisericii.

RVS™

RADIO VOCEA SPERANTEI

1. RVS Bucuresti	94,2 MHz	07.00-13.00
2. RVS Braşov	94,60 MHz	13.00-17.00
3. RVS Cluj-Napoca	88,30 MHz	15.00-17.00 / 21.00-03.00
4. RVS Constanţa	89,4 MHz	11.00-12.00 / 19.00-20.00
	104,4MHz	19-05 <u>în curând</u>
5. RVS Timişoara	89,70 MHz	21.00-23.00
6. RVS Suceava	102,2 MHz	02.00-14.00 <u>în curând</u>
7. RVS Turda	89,90MHz	17.00-18.00
8. RVS Piatra Neamţ	92,00MHz	L-V 16.00-17.00 / S: 14.00-15.00 / D: 09.00-11.00
9. RVS Bălceşti	94.70MHz	L-V: 09.00-10.00 / 16.00-17.00 S-D: 10.00-12.00
10. RVS Drăgăşani	98,60MHz	L-V: 17.00-18.00/ S: 13.00-14.00 / D:10.00-12.00
11. RVS Aiud	88,3MHz	L-V: 17.00-18.00 / S-D: 12.00-13.00
12. RVS Vaslui	107,2MHz	17.00-18.00 <u>în curând</u>
13. Bârlad	103,3MHz	17.00-18.00 <u>în curând</u>
14. RVS Brăila	89,2 MHz	14.00-15.00
15. RVS Mediaş	88,1MHz	18.00-19.00